

Schiller Instituttet

Kampagneavis nr. 1, juli 2006

NEW DEAL

SCHILLER INSTITUTTET

Vi må handle nu
– inden finanssystemet kollapser

SIDE 2

LAROUCHE

Nøglen til økonomi er menneskelig opdagelse

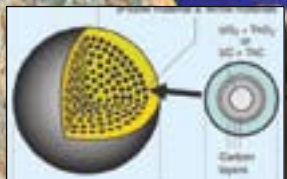
SIDE 4

INFRASTRUKTUR

Danmark og Den eurasiske Landbro

SIDE 6

PBMR

Kernekraft: Fuld kraft frem!

SIDE 9

NYT BRETTON WOODS

Helga Zepp-LaRouche
forny sin opfordring til verdens ledere

SIDE 11

LYM

Grib aktivt ind i historien
– Gå med i LaRouches ungdomsbevægelse

SIDE 12

Vi må handle nu – inden finanssystemet kollapse!

Tom Gillesberg

Formand for Schiller Institut i Danmark

Vi lever i skæbnesvangre tider. Mens de fleste politikere og økonomer sover tordnetesøvn, er der økonomiske processer i gang, der kommer til at bestemme vor skæbne lang tid fremover. Lyndon LaRouche, den amerikanske økonom og tidligere demokratiske præsidentkandidat, der som den eneste i de sidste 40 år konsekvent har været i stand til at forudsige de store økonomiske og strategiske omvæltninger, har længe advaret om, at mange års akkumulerede økonomiske og politiske fejltagelser, som f.eks. erstatningen af efterkrigstidens Bretton Woods-finanssystem med flydende valutakurser, eksplosivt voksende finansspekulation, nulvækstideologi, globalisering og afindustrialisering, har sat en tsunami i gang, der er på vej til at ramme verdens og Danmarks kyster. Verdens finanssystem er i gang med at disintegrere.

Den 15. juni præciserede LaRouche i en tale til latin-amerikanske politikere, at der i USA er en udvikling i gang, hvor det må forventes, at hvis vi ikke griber ind og forandrer tingene, men blot fortsætter med det nuværende IMF-system, vil dollarsystemet, og dermed hele verdens finanssystem, kollapse i perioden frem til september.

Siden marts måned har en dobbelt proces udspillet sig på finansmarkederne. Der har på samme tid været en accelererende inflation i råvarepriserne og et sammenbrud i dele af finansmarkedet. De to processer er resultatet af en ustabilitetstilstand, der bliver værre dag for dag og minder om den proces, der fandt sted i Tyskland mellem juni og november i 1923 (der som bekendt endte med hyperinflation og frimærker lydende på milliardbeløb). Vi må derfor sørge for, at verdens nuværende finanssystem kommer under en hurtig og effektiv konkursbehandling.

Hvis USA skifter politik og sætter Den amerikanske Føderalbank under konkursbehandling, er det muligt at skabe en økonomisk genrejsning, i lighed med den Franklin

LaRouche advarede om, at der faktisk er nogle, der ønsker at dette skal ske. Folk som finansmanden Felix Rohatyn og hans venner fra finanssfæren i Den synarkistiske Internationale, den hemmelige organisation der sponserede og promoverede fascismen og nazismen i 30'erne, og uden hvem Mussolinis, Hitlers og Francos magtovertagelser ikke havde været mulige. Disse private finansinteresser planlægger for en fremtid, hvor de øger deres magt, rigdom og indflydelse på bekostning af en verdensbefolkning, der måske falder til under en milliard mennesker, fra de seks milliarder den har i dag. En verden, hvor mange af de nuværende civilisationer, kulturer og sprog vil forsvinde.

Denne skæbnesvangre afgørelse afhænger af den subjektive faktor. Kan vi få folk til at forstå alvoren i situationen? Ved vi hvad løsningerne er, og hvordan de vil fungere? Kan vi få dem bragt ind i den politiske dagsorden og få dem iværksat? I USA arbejder LaRouche på højtryk sammen med sin voksende politiske ungdomsbevægelse for at sikre, at det nødvendige politiske skifte finder sted.

Tom Gillesberg diskuterer et Nyt Bretton Woods med en vrangvillig Jens Rohde på Christiansborg.

D. Roosevelt iværksatte, da han blev indsat som amerikansk præsident i 1933. Hvis et sådant skifte ikke finder sted, er der intet håb for USA. Og hvis USA kollapse, ryger Europa med. Rusland vil måske kunne klare sig lidt længere, mens de asiatiske økonomier hurtigt vil bryde sammen, i takt med at de europæiske og amerikanske markeder for deres varer kollapse.

Spørgsmålet er ikke blot, om det vil betyde en overgang til den type fascistisk økonomisk politik Europa oplevede i 30'erne. Verdensøkonomien og dens finanssystem er i dag langt mere globaliseret og internationalt integreret end tidligere, og har oppustede finansbobler af en størrelse uden historisk fortillfælde. Løser vi ikke krisen med etableringen af et nyt Bretton Woods-finanssystem og en Roosevelt-inspireret global New Deal, vil et kollaps af systemet indlede en ny mørk tidsalder i lighed med den, der indtraf i Europa i den anden halvdel af det 14. århundrede, og som førte til Den sorte Død og en reduktion af Europas befolkning til det halve.

teknologi og etableringen af Den eurasiske Landbro, der forbinder Europa og Asien, kan vi øge den økonomiske produktivitet og skabe det globale overskud, der kan opbygge Afrika og andre håbløst fattige dele af verden. Vi skal både løse de akutte problemer og etablere et tæt samarbejde mellem verdens nationer, der kan sikre et kvantespring til et samfund baseret på brugen af fusionsteknologi, hvor vi langsigtet kan tilvejebringe ubegrænsede råstoffer til en voksende verdensbefolkning.

Som LaRouche fremførte i sin nylige tale på universitetet i Frankfurt (se side 4), vil et politisk skifte i USA ikke blot forandre Amerika. Det vil gøre det muligt for os i Europa og Asien at gå i samme retning og få økonomisk vækst og opbygning i stedet for kaos og krig.

Kan et sådant amerikansk kursskifte finde sted? Ja, hvis det lykkes LaRouche-bevægelsen at mobilisere amerikanske borgere og demokratiske græsrodder til at få fjernet Felix Rohatyn og synarkisternes indflydelse i Det demokratiske Parti, og derigennem sætte en ny politisk dagsorden allerede inden valget i november.

Cheney må væk

LaRouche-bevægelsens intensive kamp i de seneste år har allerede skabt et tværpolitisk samarbejde blandt embedsmænd og politikere, der har tjent de amerikanske institutioner i de seneste årtier. Stadig flere af dem er blevet klar over, at den korruption og anti-amerikanske politik, der med Dick Cheney og hans kumpaner har indtaget Det hvide Hus og regeringskontorerne i Washington, må fjernes, inden det finansielle sammenbrud slår til. Ellers vil Cheney's bagmænd forsøge at skabe en ny 11. september-lignende begivenhed, f.eks. ved fodbold-VM i Tyskland, der kan bruges til at starte en krig imod Iran eller en anden "slyngelstat".

Specialanklager Patrick Fitzgeralds undersøgelser i Valerie Plame-sagen har allerede Dick Cheney på sigtekornet, og den 20. juni bragte den ukommercielle offentlige servicekanal i USA, Public Broadcasting Service (PBS), et langt udførligt dokumentarprogram om Dick Cheney's og Donald Rumsfelds bevidste og ulovlige vildledning af USA. I programmet vidnede ledende politikere og embedsmænd om begivenheder, der samlet danner rigeligt med materiale til at afsætte Cheney ved en rigsretssag. Det er dog en lang og omstændelig proces, og Cheney må

presses ud nu – inden september - så USA's og verdens økonomiske problemer kan løses. Lyndon LaRouche har allerede taget initiativ til udarbejdelsen af et program, Lovforslaget til Økonomisk Genrejsning af 2006, der er til diskussion blandt ledende demokrater i Den amerikanske Kongres, og kan kickstarte den amerikanske økonomi.

En ny atlantisk alliance

I Danmark og Europa må vi allerede nu begynde etableringen af en ny Atlantisk Alliance, hvor vi ikke er en logrende puddel-

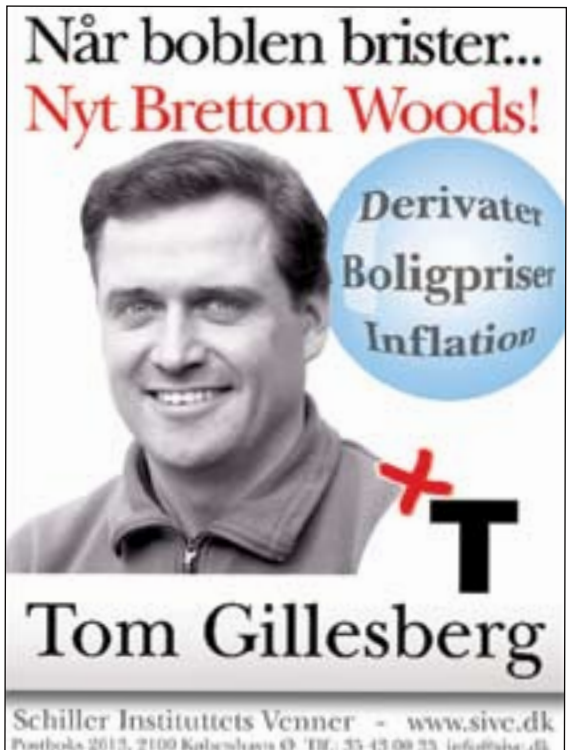
hund, der forsøger at behage Bush og Cheney i deres forsøg på at sætte kloden i brand, som Danmark har gjort det i de senere år. I stedet skal vi alliere os med den opposition, der repræsenterer USA's og verdens sande interesser, og som er ved at genoplive Franklin Roosevelts antifascistiske politik og ånden fra frihedserklæringen i 1776.

I et samarbejde med et USA, der vender tilbage til sine politiske rødder og igen bliver et bolværk mod den »globaliserings-« og slavepolitik, de sloges imod under Det

britiske Imperium, kan Europa endelig komme ud af de private finansinteressers spændetrøje og erstatte globaliseringens slaveri med fælles bidrag til både vor egen og verdens velfærd.

Vi står hver især overfor en lignende karakterprøve, som den folk blev stillet overfor i 30'erne. De fleste vil hævde, at selv hvis det er rigtigt, hvad vi skriver her i denne avis, så er det ikke muligt at gribe ind og påvirke begivenhedernes udfald. Man skal derfor i stedet koncentrere sig om sig selv, og forsøge at overleve bedst muligt, under de forhold som nu engang byder sig. Så kan man måske hjælpe et par medmennesker i nød, når det kan ske uden risiko for ens egen karriere og bekvemmelighed.

Forhåbentlig vælger du i stedet at gøre, som de, primært unge mennesker, der valgte at kæmpe for principper og for fremtiden. Hvad vi gør, eller ikke gør, i de næste måneder, har konsekvenser, der rækker langt ud i fremtiden. Du har med denne avis fået et redskab, der gør det muligt for dig at gå med i kampen. Gå med i LaRouches Ungdomsbevægelse og Schiller Institut. Tag denne chance for at forme vor fælles fremtid på vegne af de mange kommende generationer, der behøver dig til at tale og handle på deres vegne.

Valgplakat fra kommunalvalget i København, november 2005.

Schiller Instituttets kampagneavis nr. 1, juli 2006. Udgivet af Schiller Institut.

Sankt Knuds Vej 11, kld., 1903 Frederiksberg C, tlf: 35 43 00 33.
si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk, fax: 35 43 87 57.
Århus: 21 82 51 14.

Bidrag kan sendes til Giro: 564-8408 eller homebanking: 1551-0005648408.

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Poul E. Rasmussen, Percy Rosell, Feride Istogu Gillesberg og Simon Jensen.
Layout: Janus Kramer.

Tryk: Trykkompagniet A/S.
Oplag: 50.000 eksemplarer.

BOBLEØKONOMI

Af Tom Gillesberg

Uge for uge er der stadig større dele af finansverden, der har erkendt, hvad LaRouche og Schiller Institutet længe har advaret om: At verdens finanssystem er blevet et stort spekulationscirkus baseret på principperne fra kædebreve og pyramidespil. Priserne på boliger, aktier, råvarer m.v. er steget år for år, ikke fordi der er blevet tilført investeringer, så de giver et større afkast, men udelukkende fordi køberne forventer, at de senere vil kunne sælge med gevinst. Priserne er ikke sat ud fra brugsværdien men ud fra spekulationsværdien.

Så længe musikken spiller, og der fortsat er købere, der er villige til at betale en højere pris, bliver alle rigere på papiret, da boligerne, aktierne og råvarerne »er mere værd«. Ejerne gør derfor ofte som de danske bolig-ejere, der låner penge til forbrug, nu hvor de

»er kommet til penge«. Det øgede forbrug sætter gang i økonomien, som vi ser det her i Danmark, hvor der ikke bare bygges nyt, udskiftes vinduer, køkkener og opsættes altaner, men også sælges biler, rejser og sommerhuse som aldrig før. Den øgede aktivitet sætter økonomien i hurtigere omdrejninger, og de 60.000 industriarbejdspladser der er forsvundet i dansk industri, opvejes af en kraftigt stigende servicesektor.

Denne udvikling følger nøje det mønster, LaRouche har fastlagt i beskrivelsen af en typisk kollapsfunktion (se side 10). En finansboble lever af, at der hele tiden kan overføres ressourcer fra »den fysiske del« af økonomien. Som når vi danskere bruger en faldende del af vores indkomst på mad og i stedet bruger pengene på stigende boligudgifter, eller når et samfund investerer mindre

i infrastruktur, skoler og hospitaler, så der, i hvert fald på kort sigt, er mere for finansspekulanterne at gøre godt med.

Problemet kommer, når boblen ikke længere kan vokse. Så stagnerer den ikke bare, for spekulanterne har ingen interesse i at fastholde deres investering. De skal ud af boblen og helst før alle de andre. Investorerne som ankom til biografen i god ro og orden, vil nu pludseligt alle ud på samme tid. Så kollapsede boblen, og alle de der troede sig rige, fordi deres bolig, aktier eller andre investeringer var steget i værdi, er pludselig blevet langt fattigere, eller tilmed ruineret, hvis de investerede for lånte penge. Så risikerer samfundet, ligesom efter børskrakket i 1929, en økonomisk depression.

Verdens centralbanker og finansinteresser har længe holdt pyramidespillet i gang, ved

ukritisk at låne gigantiske pengemængder ud til spekulanter, der så har tjent store penge på de stigende priser på aktier, obligationer, boliger, råvarer etc. Spekulanter, der i stigende grad har været i såkaldte hedgefonde, de private kapitalfonde der for det meste holder til i skatteskjul på Cayman Islands eller lignende steder, langt væk fra lands lov og ret, og generende spørgsmål fra skatte- og finansmyndigheder. Fonde som f.eks. George Soros' Quantum Fond, der gjorde hedgefondene kendte, da han tjente en milliard på kollapsedet af det britiske pund i 1992.

Verdens omkring 6000 hedgefonde består primært af indskud fra private rigmænd, der ikke er tilfreds med de afkast, man normalt kan få på sine investeringer, men i stigende grad investerer offentlige investorer, som ATP og Lønmodtagernes Dyrtidsfond,

fortsættes på side 10

Derivater: finanssystemets Viagra

»Den globale handel med sofistikerede finanspapirer – de såkaldte derivater – er eksploderet, men politikerne taler ikke om det, selv om spekulation i derivater i værste fald kan udløse nye finansielle krak« skrev Bjarke Møller i artiklen »Dannevirke er faldet« i Politiken 2. maj. »Aldrig nogensinde før har handlen med fordringer på fremtidens finansielle værdier været så stor – i forhold til det man i gamle dage kaldte realøkonomien. Måske er det i dag vigtigere at diskutere derivatregler end at føre valgkamp om job på danske slagterier?«, mente han.

Men ikke alle danske politikere har fortiet truslen fra den globale derivathandel. Tom Gillesberg stillede i november måneds kommunalvalg op som overborgmesterkandidat for partilisten Schiller Institutets Venner. Hans valgplakat (se side 2) blev hængt op overalt i det storkøbenhavnske område. Det fik dagbladet BT til at udnævne plakaten til valgets »mest kiksede«, for ifølge B.T. var der ingen der viste, hvad »derivater« eller »Bretton Woods« var for noget. Her følger så en kort forklaring.

Den underliggende krise i finanssystemet, der udløste børskrakket i oktober 1987, og som truede med at udløse en verdensomspændende depression, i lighed med den der fulgte den sorte mandag i 1929, blev »løst« af den nytiltrådte chef for den amerikanske føderalbank, Alan Greenspan (problemet blev selvfølgelig bare udskudt til i dag, hvor det vender tilbage med renters rente). Greenspan forhindrede fortsat krise på finansmarkederne gennem at tilføre markedet rigelige mængder finansiell likviditet fra seddelpressen, og gennem udbredelsen af det mest »potente« og farlige økonomiske redskab til dags dato: Finansielle derivater.

Derivater er navngivet fra det engelske ord »derivatives« der betyder »afledede«, idet derivater ikke er normale værdipapirer som f.eks. aktier og obligationer, hvor man ejer eller har en fordring på noget. Derivater er i stedet væddemål mellem aktører på finansmarkedet, hvor den ene part skal udbetale et beløb til den anden, hvis man har gættet rigtigt, på hvilken udvikling der fandt sted. Det kan f.eks. være svinepriser der falder, en

fortsættes på side 10

Bubble, Bubble, Who's in Trouble?

Foråret 2006: Nationalbankdirektør Bernstein og Den danske Nationalbank har gentagende gange advaret om, at der er en boligboble, der synger på sidste vers.

Berlingske Tidende, 1. april 2006: Direktøren for Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Jeppe Christiansen, advarer om den akutte fare for et globalt finansielt sammenbrud. I hans artikel bliver parallellerne trukket til de store finanskriser i det 20. århundrede: Wall Street-krakket i 1929, 70'ernes oliekrise, oktober-krakket på Wall Street i 1987, valutakriserne i 1992 og sammenbruddet af de asiatiske tigerøkonomiers valutaer i 1997. Jeppe Christiansen gjorde opmærksom på, at ingen af disse kriser kunne forudsiges med de gængse finansielle modeller, man bruger i finansverden i dag, og at de, der sætter sin lid til de alment accepterede finansmodeller, ikke vil kunne modstå et finanssammenbrud.

12. april 2006: Den tidligere amerikanske føderalbankdirektør gennem 18 år, Alan Greenspan, advarer om, at dagens aktiekurser og boligpriser er unormalt høje og må forventes snarest at blive udsat for en »korrektion«.

Politiken, 2. maj 2006: »Den globale handel med sofistikerede finanspapirer - de såkaldte derivater - er eksploderet, men politikerne taler ikke om det, selv om spekulation i derivater i værste fald kan udløse nye finansielle krak«, skrev journalisten og forfatteren Bjarke Møller i en længere artikel, »Dannevirke er faldet«.

Juni 2006: Den europæiske Centralbank,

ECB, advarer om, at hedgefonde udgør en fare for det finansielle system (noget Schiller Institutets formand Tom Gillesberg advarede Per Stig Møller og den danske regering om i et åbent brev dateret 16. juni 2005).

Business Week, 26. juni 2006: Artiklen »Bubble, Bubble, Who's in Trouble?« (boble, boble, Hvem har problemer?) beskriver den frygt der præger finansverdenen i dag. Artiklen forklarer i detaljer, at ligegyldigt hvor man retter blikket hen, til investeringer i boligmarkedet, i råstoffer eller i aktier etc., så er der en gigantisk boble. Business Week fortæller, at alle venter centralbankerne hæver renten yderligere og dermed fjerner den likviditet på markederne, der har skabt de senere års eksplosive stigning i priserne. »I denne boble verden ser investorer centralbanker bevæbnet med gigantiske nåle, som de er klar til at bruge«. Man kan hurtigt tabe mange penge. Da f.eks. IT-boblen bristede, mistede Nasdaq trejerdele af sin værdi. Opgaven på markedet er derfor at gætte, hvilken af de mange bobler, der først brister, og hvilke der overlever. Artiklen slutter dog af med en advarsel om, at »bunden måske er længere nede, end der er nogle der aner«, og at midt i usikkerheden er »den alment frygtede ubedømmelige faktor hedgefondenes rolle«. De er sårbare, hvis »der er nogle kraftige og uventede forandringer i priserne«. Går hedgefonde konkurs kan »kapitalmængderne være chokerende store«. Finansmyndigheder og investorer »frygter, at et kollaps i et marked kunne sprede sig til hele finanssystemet«.

-tg

EN NY »NEW DEAL«

Af Tom Gillesberg

Der er et alternativ til den spekulationsøkonomi og »globalisering«, som egentlig er en moderne version af Det britiske Imperiums imperialistiske frimarkedspolitik, der blev brugt til at plyndre verden under mantraet: »Køb billigt – Sælg dyrt«. Alternativet hedder Det amerikanske Nationaløkonomiske system, som det voksede frem i tiden mellem Den amerikanske Uafhængighedskrig og Borgerkrigen, inspireret af nu glemte økonomer som Alexander Hamilton, Henry C. Carey og Friedrich List.

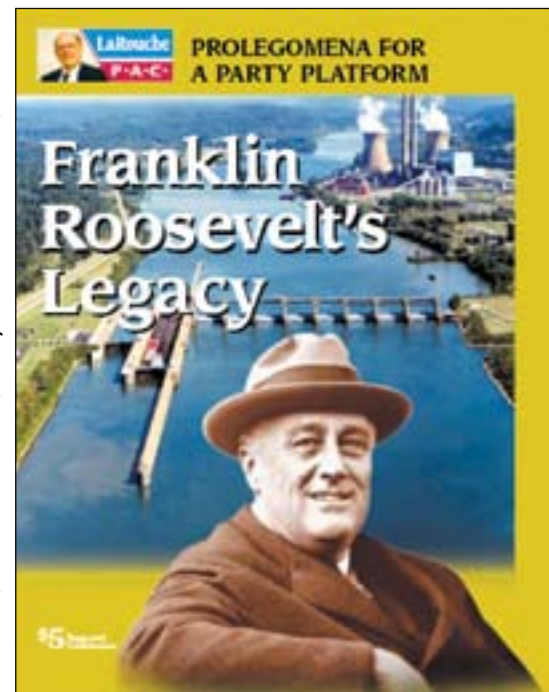
I stedet for at lade private finansinteresser styre økonomien, tager regeringen ansvaret for det almene vel. Det sker gennem at styre handels-, investerings- og skattepolitikken, så der skabes mest mulig økonomisk aktivitet til gavn for hele landet og befolkningen.

Kernen i Det amerikanske System er opbygningen af store infrastrukturprojekter, som f.eks. Den transatlantiske Jernbane, der forbandt øst- og vestkysten af USA, og de store flodkontrol- og elektrificeringsprojekter under Franklin D. Roosevelt. De store infrastrukturprojekter, hvor den nyeste teknologi bruges til at udvikle hele landet, er projekter som ofte har en investeringscyklus på 30-50 år. Derfor bygges de kun, hvis der står en nationalstat bag (og altså ikke »de frie markeds kræfter« eller EU). Det har vi set med Storebæltsbroen og Øresundsbroen.

Investeringer i infrastruktur baseret på ny teknologi, sætter ikke bare gang i beskæftigelsen her og nu. De forbedrer lønsomheden og produktiviteten i alle dele af nationaløkonomien, og er også en gevinst for resten af verden. Samtidigt medfører bygningen og driften af projekter baseret på nye forbedrede teknologier, som f.eks. magnetsvævetog, kernekraft og på et senere tidspunkt fusionskraft, en opgradering af vidensniveauet i arbejdsstyrken og landets virksomheder. Det hjælper igen med til at sikre høje rater af videnskabeligt og teknologisk fremskridt, der kan sikre landets og befolkningens fremtidige velfærd.

Noglepersoner i den danske guldalder som H.C. Ørsted og H.C. Andersen havde sine rødder i den klassiske græske kultur,

som den kom til udtryk i dannelsesidealene hos Friedrich Schiller og Wilhelm von Humboldt. De fandt det derfor for helt naturligt, at vi både skal være passioneret interesseret i

Arven fra Franklin D. Roosevelt. Kampagneskrift fra LaRouches politiske aktions komité i USA.

moderne videnskab og samtidig omgive os med skønhed og kunst. H.C. Andersen skrev hyldestigte til jernbanen, mens mange betragtede den som en »farlig« ny teknologi, og H.C. Ørsted ville oprette polytekniske læreanstalter over hele landet for at give danskerne adgang til den nye videnskabelige kundskab, mens han skrev om »ånden i naturen«.

Det er på tide, at vi lægger 68-kulturens teknologiforskrækkelse bag os (se artiklen: Hvem tager lederskab? Boblen brister... En ny mørk tids-

alder eller en ny renæssance på www.schillerinstitut.dk). Den bedste kur er at indføre kernekraft i Danmark. De, der efter at have set skrækfilm, sætter lighedstegn mellem kernekraft og atomkrig (og moderne videnskab og ondskab), vil se, at de medieskabte skrækbilleder de har i hovedet forsvinder, når først teknologien anvendes, og man får gavn af den. Ligesom det flertal af danskerne, der var imod at bygge Storebæltsbroen, men blev begejstrede brugere af den, da den først stod der.

Det truende finanssammenbrud sætter tingene på spidsen: Vi kan lade de private finansinteresser styre tingene og få et finansielt og økonomisk sammenbrud og en ny mørk tidsalder, eller vi kan gøre som Franklin D. Roosevelt gjorde i USA i 30'erne, og iværksætte et New Deal-program med bygningen af store infrastrukturprojekter indenfor rammerne af et nyt Bretton Woods.

I Danmark kan vi så vise vejen gennem at få bygget en Femern Bælt-forbindelse til Tyskland (med magnetsvævetogspor), begynde planlægningen og bygningen af den første magnetsvævetoglinje mellem København og Århus, der vil indlede »maglev-alderen«, og sætte kernekraft på dagsordenen. Så skal problemerne med den manglende interesse for naturvidenskab nok forsvinde, og vi vil sende chokbølger rundt i verden og inspirere andre lande til at følge trop.

LAROUCHE: Nøglen til økonomi er

Den 29. maj holdt den fhv. demokratiske præsidentkandidat og økonom Lyndon LaRouche (billedet til højre) en forelæsning på Frankfurt Universitet. Mere end 100 økonomer og akademikere, som har studeret under vejledning af professor Wilhelm Hankel (billedet til venstre), fhv. chefrådgiver for Tysklands vigtigste økonomiske genopbygningsinstitution efter 2. Verdenskrig Kreditanstalt für Wiederaufbau, var mødt op. Prof. Hankel præsenterede LaRouche som »en amerikansk legende«, og efter forelæsningen fulgte en livlig diskussion. Mange var på forhånd velbekendte med LaRouches økonomiske tanker og politiske skrifter; takket være prof. Hankels forelæsninger. Det følgende er en redigeret udgave af Lyndon LaRouches forelæsning:

Tak for invitationen.

Til at begynde med vil jeg gerne beskrive den udvikling, der netop nu er i gang i USA, og som ikke kun har betydning for USA, men for verden som helhed. Jeg er med hjælp fra vore venner og politiske allierede i Den amerikanske Kongres involveret i at få en lovgivning skubbet igennem kongressen, som indeholder en bred reform af den type, som er nødvendig for at redde USA fra det, der tegner sig til at blive et omfattende økonomisk sammenbrud. Et sådant politisk skifte i USA vil også fungere som en løftestang for lignende indgreb i samarbejde med Europa og andre dele af verden. I særdeleshed hvad angår situationen her i Tyskland.

Forslaget går i sin enkelthed ud på følgende: Vi har store dele af den amerikanske automobilindustri, som over de kommende 24 måneder har udsigt til at blive lukket ned. I lighed med forholdene her i Tyskland, er den amerikanske automobilindustri den største koncentration af designkapacitet for værktøjsmaskiner i økonomien som helhed. Sammen med luft- og rumfartsindustrierne udgør automobilindustrien den største koncentration af drivkraft for udviklingen af værktøjsmaskiner. Hvis vi derfor tillod, at denne industri, eller to tredjedele af den, lukkes ned, ville USA for evigt miste den yderst vigtige designkapacitet, som en organiseret genopbygning af den amerikanske økonomi netop vil være afhængig af.

Det betyder følgende: Mit lovforslag (se *The U.S. Economic Recovery Act of 2006* på www.larouchepac.com), som er blevet modtaget med kyshånd af en række kongresmedlemmer, der til gengæld har lovet at støtte det, hvis det rette kongresmedlem introducerer forslaget, går ud på følgende: Den amerikanske Regering skal, med forbillede i Franklin D. Roosevelt og med loven i hånd, midlertidigt overtage de dele af den amerikanske automobilindustri, som ellers er dømt til nedlæggelse. Efterfølgende, vil vi anvende den drivkraft for udviklingen af værktøjsmaskiner, som ligger i automobilindustrien, til at producere andre ting udover biler.

For eksempel: Vi har behov for et jernbanenet. Det har vi ødelagt i USA, og derfor må det genopbygges. Der er vort flodsystem med sluser og dæmninger, ja alle vore vandveje som helhed, der nu er gamle, forfaldne og i opløsning. Vi har en elektricitetskrise uden lige. De kraftværker, som ikke er blevet udskiftet de seneste 40 år, er nu slidt ned og ved helt at forsvinde. Så vi har altså alle

disse desperate behov for det, man kalder infrastruktur, grundlæggende økonomisk infrastruktur. Ved at tage de omtalte ressourcer i anvendelse til at sætte gang i et genopbygningsprogram, hvilket ville tage form som et ekstra produktionsprogram, kunne det bringe os derhen, hvor vi kunne få økonomien som helhed til at vokse.

Vækstpotentiale

Dette kaldes et »vækstpotentiale«. I er sandsynligvis vel bekendte med det forhold, at i en økonomi i sammenbrud, hvilket er gældende for økonomierne i Vest- og Centraleuropa samt USA, er det ikke tilstrækkeligt blot at øge beskæftigelsen – som I ved fra europæiske studier, virker det ikke. Man bliver nødt til at fremskaffe produktiv beskæftigelse, som skaber reel økonomisk vækst, som det blev gjort her i Tyskland under ledelse af min herværende kollega [prof. Hankel] i Kreditanstalt für Wiederaufbau. Det væsentligste var den regenererende evne til stadig større produktion.

Som vi forsøger at formulere det i lovforslaget, ville det fungere på følgende måde: Jeg har foreslået, at vi udvider de amerikanske ingeniørtropper med seks divisioner. Disse ville blive en drivkraft for mange af projekterne, som kræver anlægsarbejder af den type, som ingeniørtropper tager sig af. USA har en tradition for fredstidsudnyttelse af militærets ingeniørtropper til en lang række anlægsprojekter i stor skala. Og efter min mening er det en bedre militærpolitik end alternativet. I særdeleshed i disse dage.

Men der vil komme mere til. En stor del af arbejdet vil have behov for udnyttelse af de produkter, der kommer fra de omlagte dele af automobilindustrien. Hertil skal lægges ungdomsorganisationen AmeriCorps, som faktisk blev sat i værk under præsident Clinton. Målet var at inddrage unge, som ellers ville stå overfor en elendig skæbne, beskæftige dem og indlemme dem i uddannelsesprogrammer, som ville give dem muligheden for at blive en del af fremtiden. Vi bør udvide AmeriCorps. Og sammen med ingeniørtropperne ville vi have en regeringssponseret sektion til at iværksætte de væksttiltag, som drivkraften fra en omlagt værktøjsmaskinindustri vil gøre mulig.

Karakteren i det hele vil naturligvis være Det amerikanske System for nationaløkonomi, som sjældent bliver korrekt forstået i Europa. Men Det amerikanske System for nationaløkonomi adskiller sig fra alle andre

forfatningsmæssige systemer i verden. Vi har ikke noget pengesystem, selv om vi somme tider lader som om, vi har det. Vi har et nationalt kreditsystem. Og det var kendt i Tyskland gennem Friedrich List, for eksempel. Det indebærer, at den føderale regering har monopol på magten til at trykke penge. Udstedelsen af penge skal autoriseres af Kongressen, nærmere bestemt Repræsentanternes Hus, før de går i trykken. Autorisationen af trykning af penge er ikke blot udstedelsen af penge; det er skabelsen af statskreditter, som kan udlånes gennem et reguleret bank-system for at levere kredit til både offentlige formål og private tiltag, som anses for værende vigtige for nationen. Det betyder, at USA, i modsætning til Europa, som domineres af centralbanksystemer, har sin egen autoritet til at skabe sit eget kreditsystem som sådan. Det betyder naturligvis, at vi i relation til et fremtidigt Europa vil gå tilbage til noget, der ligner det Bretton Woods-system med faste valutakurser, som var en forudsætning for den store genopbygning i tiden efter den 2. Verdenskrig.

Det er altså det generelle billede – at skabe en lovgivning, der har til hensigt at anvende magten bag de føderale kreditter til

at give overskud.

De fleste af detaljerne i den reform, det lovforslag, jeg her beskriver, er allerede blevet offentliggjort i USA, eller vil meget snart blive det. Vi arbejder stadig på detaljerne i lovgivningen sammen med specialister. Måden, man gør det på, er ved at tage et lovudkast, som bliver til egentligt lovforslag ved hjælp af eksperter og en gennemarbejdelse af de enkelte specifikationer. Det sker lige nu. Og efterhånden som processen modnes, vil det blive offentliggjort internationalt af os og andre, for det har endnu et formål.

Vi har nået et punkt, hvor hele det internationale finans- og betalingssystem i sin nuværende form er i færd med at bryde sammen. Det er ikke nødvendigt med et kollaps, men med den nuværende kurs, vil vi komme til at opleve et. Så der er to formål: 1) At forsøge at afværge et kollaps, og 2) hvis det finder sted, hvordan håndterer man så et sådant sammenbrud, når det har fundet sted. Lovforslaget opfylder begge formål. Men, som jeg sagde, mister vi værktøjsmaskinesektoren i den amerikanske økonomi, bliver en økonomisk genopbygning meget vanskelig.

Forskellen mellem Europa og USA

Hvad angår forskellen mellem Europa og USA, så tog vi det problem under behandling under præsident Roosevelt og i tiden efter Roosevelt. Mens de europæiske systemer er monetære systemer, ikke statskreditsystemer, og parlamentariske systemer i deres natur har en tendens til at gå i den retning, så blev genopbygningen i efterkrigstiden håndteret gennem Bretton Woods-systemet, hvor USA med sit forråd af statskreditter var i stand til at indgå langtidsaftaler med Europa og andre dele af verden, udstrække amerikansk kredit, der så blev drivkraften for udstedelsen af kreditter til genopbygningen af for eksempel Europa. Og det er måden, vi vil takle det på.

Efter min mening er de europæiske regeringer, grundet deres nuværende sammensætning, ikke lovmæssigt parate til at iværksætte de reformer, der er påkrævet. Men skulle USA påtage sig sin rette rolle i denne sammenhæng, med udgangspunkt i erfaringerne fra tiden umiddelbart efter 2. Verdenskrig, så vil en sådan genopbygning i USA udløse

»Vi har behov for en generation af unge, der er orienteret i retning af videnskab«.

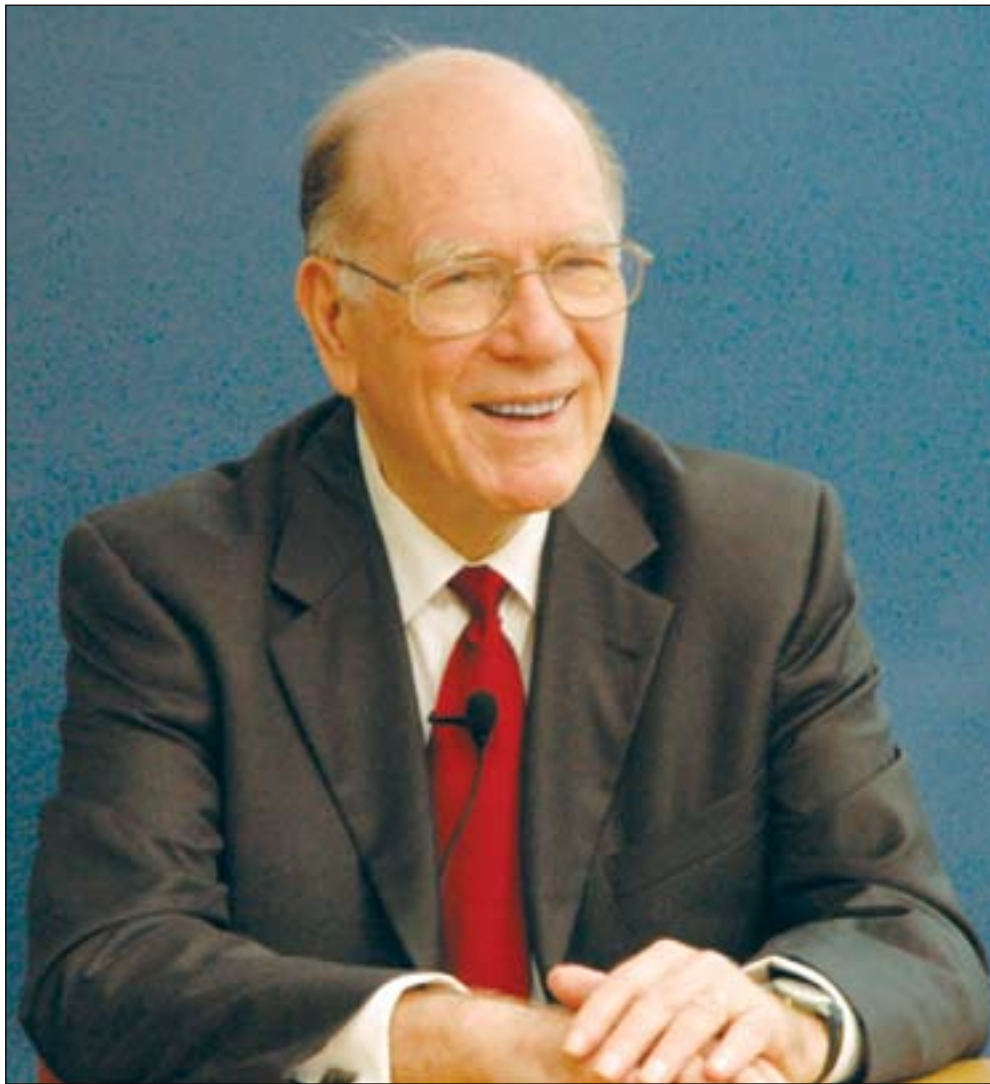
LYM i USA.

at finansiere både overtagelsen og udvidelsen af ellers tabte dele af produktionsapparatet; at engagere militærets ingeniørtropper til deres egentlige formål, herunder national sikkerhed, naturkatastrofer m.v., men også for floder, havne og lignende. Og samtidig, som Clintons lovgivning også gjorde det, inddrage storbyungdommen, der ellers vil stå med et forspildt liv, i ekstra beskæftigelse og uddannelse. Med denne form for udvidelse af produktionen kan vi, som vi gjorde det med CCC'erne i 1930'erne, absorbere dem i en proces af beskæftigelse, uddannelse og personlig udvikling. Ved at gøre det på denne måde, ville det skabe den tilstrækkelige margen af produktionsstigning, der skal til for at bringe den amerikanske fysiske økonomi til

en proces af kreditskabelse via internationale traktater.

Lad mig forklare, hvad det er, jeg mener: Vi har nået punkt, hvor i særdeleshed Tysklands naturlige skæbne i dag afhænger af udviklingen af en ny tilgang til hele Eurasiens økonomi. Der er over en milliard, nok 1,4 milliard mennesker i Kina. Vi har over en milliard i Indien. I modsætning til den almindelige ønsketænkning er Kina ikke just et sikkert sted for tiden, fordi Kina på baggrund af et billigt arbejdsmarked har engageret sig i en produktion af varer til verdensmarkedet, især USA og Europa. Hvis de europæiske økonomier brød sammen, ville det betyde en katastrofe for Kina. Indien har opnået en betydelig fremgang i samme retning: Det har over

menneskelig videnskabelig opdagelse

en milliard mennesker, hvoraf 70 procent er lige så ludfattige som førhen. Der er mange problemer. Så skulle økonomierne i Europa og USA bryde sammen, ville det medføre en katastrofe i Indien – ja i hele Asien.

Det afslører, at trods den fremgang, der er opnået i Indien og Kina for eksempel, har vi en desperat situation i verden, hvor man bliver nødt til at foretage fundamentale og vidtgående forandringer, der vil sætte landene i Asien i stand til at håndtere deres egne problemer.

Vi har en opsætning i Europa, der passer til det: Der er Vesteuropa, især Centraleuropa med relationer til Rusland. Og Rusland er omdrejningspunktet, der forbinder Europa til Asien. De enorme uudnyttede forekomster af naturressourcer, der ligger i Rusland, er afgørende for udviklingen af Asien. Det kræver, at et omfattende udviklingsprogram internt i Rusland tilknyttes de øvrige programmer. Vi må nemlig udvikle effektive forbindelser og langtrækkende aftaler med områder som Kina, Indien osv. Der skal etableres programmer, langtidskontrakter, langtrækkende investeringsaftaler, og vi må få »sat gang i« Europa, som man siger, så det kan påtage sig rollen med at udvikle og levere ny teknologi, hvor I [europæere] hjælper til med udviklingen af Asien over de kommende 30 til 50 år.

Den amerikanske regering er klar til forandringer

Hidtil under min præsentation har I sikkert spurgt jer selv: »Jamen, hvad med den nuværende amerikanske regering? Hvad med den nuværende præsident og vicepræsident?« Det er ikke noget, jeg har tænkt mig at ignorere. Faktisk, er jeg en del af en proces, der forsøger at frembringe en hurtig forandring i den situation.

Vi har en vicepræsident, hvis popularitet hos befolkningen ligger under 10 procent, vi har en præsident, hvis popularitet ligger under 20 procent. Vi har en vicepræsident, der i sagen om afsløringen af ambassadør Wilsons kones identitet står anklaget for at have begået en forbrydelse. Motivet for denne forbrydelse er nu sluppet ud. Og da I kender en smule til retsvæsen ved I, at domfældelse i en sag afhænger af, om man kan bevise for dommer og jury, at der fandtes et motiv for den

forbrydelse, der blev begået. Og nu er motivet for forbrydelsen blevet fremlagt i retten. Det siger ikke noget konkret om, hvordan eller hvornår Cheney går af, men pointen er, at vi befinder os i en situation, hvor det er sandsynligt, at Blairs regering i Storbritannien, den franske regering og nogle andre regeringer – den amerikanske regering – er moden til forandringer, meget pludselige, meget dramatiske forandringer, sandsynligvis i den allernærmeste fremtid.

Samtidig er drivkraften bag forandringerne en erkendelse af, at vi befinder os i den værste finanskrisen i nyere tid. Den kan løses. Men i dens nuværende form er den ekstremt farlig. Vi lever i en periode med en inflation, der kan sammenlignes med den, Tyskland oplevede i andet halvår af 1923. Hvis man ser på de vigtigste råvarer, olie, metaller osv., har vi en dobbeltsidet proces, som har været kendetegnende for de seneste to måneder: For det første har der været en accelererende inflation i disse råvarer. For det andet, har der været et mønster af sammenbrud i hele sektioner af markedet. Det, der sker, er, at hedgefondene, som egentlig optræder som de ledende bankers salgsganter, fremdriver en massiv spekulation med gearede investeringer i størrelsesordenen 20:1 i forholdet mellem faktisk indskud og lånte penge. Og som altid overbelåner de. De investerer med henblik på kontrol over de vigtigste råvarer, på samme måde som visse folk uden for Tyskland i 1923 investerede med henblik på at komme tilbage efter sammenbruddet og købe billigt op. Ideen er, at hvis verden går under, så er det dem, der kontrollerer de vigtigste råvarer, der vil have pant i verden. Men det vil aldrig fungere. Det er den rene galskab, og disse mennesker er bindegale, men de har magt. Og det er en dårlig kombination, stor magt og galskab.

Så, på grund af den væddemålgagtige natur i denne proces, vil vi få periodevis kraftige sammenbrud i markederne – og det er allerede i gang. Vi har altså hyperinflation på den ene side, og sammenbrud på den anden. Og det kan ikke fortsætte.

Derfor, er der blevet skabt en situation i den internationale finans- og pengeverden, hvor Blair-regeringen synes at være på vej ud. Vi ser en fransk regering, der går fra en po-

sition af tilsyneladende skræmmende magt, i forhold til det øvrige Europa, til selv at blive et offer. Vi er i en periode med pludselige politiske forandringer. Fordi en ansvarlig politik kan håndtere kriser af den her type. Man kan ikke bare lade tingene fortsætte, som de gør.

Og det er vi fuldt klare over. Jeg er del af en proces, der forsøger at fremtvinge de nødvendige forbedringer i den amerikanske regering. Ikke en fuldstændig forbedring, men en smule, tak. I det mindst en smule.

Når jeg således siger, at det her er en politik, som vi kæmper for, men som præsidenten vil opponere imod, og Cheney mere end opponere imod – ja, så kunne det være, at de ikke sidder så meget længere under de nuværende omstændigheder.

Problemet, vi har her [i Europa], er nøjagtig det. Altså, at verdens centralbanksystem er totalskadedt af den nuværende krise. På overfladen siger man: »Neej, det er ikke så galt, det kunne have været værre, vi skal nok klare det«. Men det, jeg ved fra de inderste kredse i USA, fra internt i regeringen, og vi diskuterer det med ledende økonomer i forskellige positioner omkring os, er, at systemet er klar til at bryde sammen. Krisen er her. Og det eneste, vi behøver for at løse den, er en ansvarlig regering, der lægger højeste prioritet i at undgå kaos og sikre stabilitet for verdens nationer. Vi kan sagtens håndtere det her. De erfaringer, vi fik i 30'ernes USA, sætter os i stand til klare det, hvis regeringen har viljen til det. Der findes fornuftige tiltag, vi kan sætte i værk for at reorganisere og styre vore økonomier og undgå en katastrofe.

Mennesket er ikke et dyr

Hovedproblemet, vi er konfronteret med, er et karakteristisk problem i Europas historie: Europa tog sin begyndelse som Europa hovedsagelig ud fra den indflydelse, som visse ægyptere havde på udviklingen i det gamle Grækenland – f.eks. Thales, pythagoræerne, Sokrates, Platon op til Eratosthenes og Arkimedes – hvilket lagde grunden til en civilisation, som gjorde det muligt for mennesker at leve uden at skulle gøre andre mennesker til kvæg, men et samfund, der havde tilstrækkeligt med produktionskraft og behov for menneskelig intellekt til at skabe en stat af den form, som Solon talte om, eller som Platon beskrev i Staten. Trods Romerriget, Det byzantinske Imperium, Middelalderens kirkemagtsystem og alle de moderne problemer har det været tendensen lige siden.

Og behandlingen heraf i Den vestfalske Fred er et vigtigt referencepunkt, nøjagtig som Renæssancen var det, da Europa bragte arven fra den europæiske tradition videre, først i Renæssancen, siden ved Den vestfalske Fred. Siden gik det ned ad bakke, men princippet var slået fast. Derfor ved vi i den europæiske civilisation, hvis vi altså er civiliserede, eller hører til den civiliserede side, at der er noget ved mennesker, som adskiller sig fra dyr. I modsætning til hvad Thomas Huxley eller Frederick Engels sagde, er mennesket ikke en abe. Og den forskel er nøglen til økonomi, i særdeleshed min form for økonomi, som stammer fra Leibniz: ideen om fysisk økonomi. At økonomi først og fremmest er fysisk, og kun finans og penge i den udstrækning, den skal håndteres administrativt.

Hvad er så denne fysiske økonomi? Havde vi været aber, ville den samlede befolkning, under de forhold vi kender på kloden, aldrig have oversteget nogle få millioner. Nu er vi over seks milliarder. Hvorfor? Fordi vi som art har øget vor magt over naturen. Og som den russiske videnskabsmand Vernadskij påpegede, er det ikke kun liv, der tager kontrol over ikke-liv gennem udviklingen fra den tidlige livløse planet til opbygningen af biosfæren, men de akkumulerede menneskelige handlinger, især de kreative af slagsen, ændrer endog planetens vækst og udvikling hurtigere og mere kraftfuldt end livsprocesserne gør.

Nøglen til det – nøglen til økonomi, som i vore dages økonomi sjældent forstås – ligger i det faktum, at øgningen af arbejdskraftens

produktivitet i al væsentlighed kommer fra det, der svarer til fundamentale videnskabelige opdagelser, til eksempel Keplers opdagelse af tyngdefeltet, Fermats opdagelse af aktionsprincippet for det korteste tidsinterval eller Leibniz' opdagelse af differentialregningen samt Gauss' og Riemanns mange opdagelser. Denne forståelse af opdagelsen af et universelt princip er det, der adskiller mennesket fra en abe.

Årsagen til, at vi i dag er seks milliarder mennesker på denne klode, skal findes i akkumulationen over århundreder, årtusinder, af menneskers opdagelser, som ligger indgroede i vore kulturer og som øger artens magt, og som på sin måde gør mennesket udødeligt. Gennem ideerne vi udvikler og formidler fra fortiden ind i fremtiden har vi selv fra et økonomisk standpunkt, en særlig og meget specifik udødelighed. Det er nemlig ideerne, der ligger indpodede i os fra mange forudgående slægter, ideer, der svarer til grundlæggende opdagelser, der adskiller os fra aberne, eller fra mennesker som kan lide at opføre sig som aber. Derfor, men det går ofte tabt i økonomi, er det vigtigt at lægge vægt på faktisk kreativitet af den type, som grundlæggende videnskabelige opdagelser repræsenterer, eller også god Bach-inspireret kormusik eller lignende – men væsentligst af alt videnskab.

Problemet, vi står konfronteret med i dag, er derfor i særdeleshed den såkaldte post-industrielle kultur, den teknologiske nulvækst-kultur. At dette skifte er blevet accepteret, fra midten af 60'erne op til i dag, repræsenterer en fundamental forandring af især den europæiske civilisation i den periode. Indtil da, havde vi trods alle vore fejltagelser, stadig et afgørende udsnit af befolkningen i de fleste samfund, som troede på videnskabelig og teknologisk fremskridt. Vi var stolte over ham, der designede værktøjsmaskiner, som på en hvis måde repræsenterede forbindelsesleddet mellem videnskab og det teknologiske fremskridt i produktionsleddet.

Alt det har vi nu ødelagt. Vi har ødelagt den infrastruktur, som industrien er afhængig af. Den skrumper. Den forsvinder. Og med den, forsvinder viden. Betydningen af disse værktøjsmaskinedesignere, som jeg forsøger at redde i USA, er, at de udgør dem, der tager en videnskabsmands fysiske opdagelse og udvikler det laboratorieudstyr, der kan levere beviset for princippet bag opdagelsen. Den selv samme værktøjsmaskinedesigner går så over til fabrikken og bygger de nyfundne erfaringer ind i et eller andet, måske mange ting. Og det er den specifikke metode bag fremskridt. Det er, hvad landmændene gjorde. Dygtige landmænd gjorde nøjagtig det samme på deres egen måde. Og det er det, vi har ødelagt.

Om det, jeg har foreslået, skal lykkes, afhænger af, om vi kan mobilisere unge mennesker eller unge voksne, der nu kommer ud i samfundet og som repræsenterer de næste 50 års økonomi, for vi bliver nødt til at foretage investeringer med en levetid på 25 til 50 år. Vi har behov for en generation af unge, der er orienteret i retning af videnskab eller anvendelsen heraf. Vi bliver nødt til at forme ansættelser indenfor uddannelse, der vil give os flere af den slags mennesker. Og vi bliver nødt til at slippe dem løs og sige: »I er fremtiden. Det er op til jer«.

De tiltag, jeg foreslår, afhænger af det. Vi må mobilisere en demoraliseret verden – demoraliseret af den generation, som nu er ved magten i USA og Europa, og som ikke tror på fremtiden – og sige til de unge, som gerne vil have en fremtid: »Vi lover jer en fremtid«. Ved at gøre dette, tapper vi fra den største af alle økonomiske ressourcer, som vi kunne kalde »produktivitetsstigning«. Det gør vi, ved at fortælle de unge, at vi støtter dem i udviklingen af deres roller som kreative personligheder, hvis samlede indsats vil løfte menneskeheden videre over de næste 50 år. At det er dem, som kommer til at styre arbejdspladsen.

Tak.

Oversat af Poul E. Rasmussen

DANMARK OG DEN E

Poul E. Rasmussen

Chefredaktør for Prometheus

Københavnskorrespondent for Executive Intelligence Review

Hvad skal der til for at give hele menneskeheden et afgørende økonomisk løft? Hvad skulle vi helt konkret gribe fat i, hvis vi satte os for at virkeliggøre flere generationers drøm om én gang for alle at udrydde fattigdommen og give hvert enkelt menneske på denne klode en anstændig og menneskeværdig tilværelse? Ville vi egentlig vide hvor og hvordan, vi skulle gøre en indsats, hvis vi pludselig en dag stod med en global politisk konsensus, der sagde: Nu er det slut. Ikke mere økonomisk uretfærdighed og ulighed. Bort med fattigdommen. Bort med elendigheden. Nu bygger vi i fællesskab en ny og bedre fremtid for os alle?

Ja, selvfølgelig ville vi det. Vi har tonsvis af historiske erfaringer, der fortæller os alt om, hvordan et samfund løftes ud af fattigdom. Hvert eneste land i den industrialiserede verden kan hver med deres egen historie fortælle, hvordan et tilbagestående landbrugsland omdannes til en moderne industrination. Det gælder også Danmark. Og samlet set har vi rigeligt med erfaringer og videnskabelig kunnen til, indenfor en generation eller to, at hæve levestandarden for hele klodens befolkning til det niveau, vi har i Danmark i dag – hvis vi ellers vil. Enhver påstand om det modsatte bunder enten i dyb uvidenhed eller i en skjult, menneskefjendsk, politisk dagsorden.

Så hvor tager vi fat, når vi en gang i den allernærmeste fremtid endelig beslutter os for at gøre det, vi burde have gjort for tyve eller tredive år siden?

Igenom hele den europæiske civilisations historie har alle fremgange i levestandard og vækst i økonomisk formåen været kendetegnet af en øgning i tætheden af den fysisk-økonomiske proces. Lige fra udviklingen af de italienske bystater i perioden op mod Renæssancen til vandringerne fra land til by under det 19. og 20. århundredes industrialisering, har der været en direkte sammenhæng mellem den relative befolkningstæthed og den faktiske økonomiske formåen. Derfor er byerne vokset som en naturlig del af, og en nødvendig forudsætning for, samfundets almene økonomiske fremgang. Og den proces fortsætter den dag i dag, hvor alverdens storbyer vokser med svimlende hast. Især i Kina og den øvrige nyindustrialiserede verden.

Men ønsker vi for alvor at accelerere den globale udviklingsproces, kan vi ikke længere lade den afhænge af millioner af menneskers fysiske vandring fra land til by. Vi må simpelthen bringe byen ud til menneskene, hvor de er. Storbyerne vil fortsætte med at vokse, men trækker vi korridorer af moderne transport-, energi- og kommunikationsinfrastruktur ud til de tyndt befolkede egne på kloden, kan vi lægge en hårdt tiltrængt dimension til den potentielle globale økonomiske vækst. Fjerntliggende landbrugsområder kan moderniseres og effektiviseres og langs infrastrukturkorridorerne kan nye bysamfund skyde op, sådan som man også så det langs de gamle handelsruter, hvoraf den meste kendte var Silkevejen mellem Europa og Kina.

Lader man samtidig infrastrukturkorridorerne på deres vej ud til de tyndt befolkede områder forbinde allerede eksisterende bysamfund og industricentre, kan man skabe en synergieffekt, der kan mangedoble den fysisk-økonomiske tæthed. Indregner man hertil de kulturelle aspekter, hvor mennesker mødes, kunst og videnskab udveksles i stadig tættere strømme, vil vi med vort net af infrastrukturkorridorer skabe kraftcentre, hvorfra nye videnskabelige gennembrud kan udspringe og løsningerne formuleres på de problemer, menneskeheden vil stå overfor i de kommende århundreder. Gør vi det rigtigt, vil også fremtidens Leonardo da Vinci, Rembrandt og Beethoven finde deres opvækst her.

Den eurasiske Landbro

Det vakte opsigt, da den amerikanske økonom og demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche under en tale i det daværende Vestberlin den 12. oktober 1988 forudsagde, at Tyskland meget snart ville blive genforenet. Mens alle andre nærmest tog for givet, at verden for altid ville være delt op i »Øst« og »Vest«, stod det klart for LaRouche, at Sovjetunionen og landene i østblokkens økonomiske samarbejdsorganisation COMECON med ekspresfart var på vej mod et totalt økonomisk sammenbrud. Derfor advarede LaRouche om, at man i Vesten måtte indstille sig på, at skulle yde omfattende økonomisk hjælp til Østeuropa, hvis man ville undgå en ny krig. »Mad for Fred« kaldte LaRouche sit forslag.

Da Berlin-muren så faldt den 9. november 1989, stod LaRouche og Schiller Institut klar med et forslag om en hurtigtogsforbindelse fra Paris over Berlin til Warszawa for straks at få etableret en fysisk forbindelse mellem Øst- og Vesteuropa. Allerede i løbet af vinteren 1989 blev Schiller Instituttets forslag udvidet til et langt mere omfattende udviklings- og infrastrukturprojekt, der fik titlen: »Paris-Berlin-Wien-Trekanten: Et Verdensøkonomisk Lokomotiv« (udgivet på dansk i marts 1990). Ideen var at lade den tætte fysiske koncentration af industriel produktionskapacitet, der ligger i det central-europæiske trekantsområde mellem Paris, Berlin og Wien, fungere som et økonomisk lokomotiv for en genopbygning af de sønderknuste østeuropæiske økonomier. Trekantsområdet skulle forbindes til Østeuropa ved hjælp af udviklingskorridorer, der som en galakses spiral-arme ville nå ud til selv de fjerneste landområder.

Under ledelse af Schiller Instituttets stifter og internationale præsident Helga Zepp-LaRouche videreudvikledes infrastrukturprogrammet de følgende år til at omfatte hele det eurasiske kontinent. Hele kontinentet skulle integreres gennem opbygningen af en »Ny Silkevej« mellem Europa og Kina. I Tyskland, hvor Helga Zepp-LaRouche flere gange stillede op til forbundsvalg, blev hun i de år kendt som »Silkevejs-damen«.

På en international konference i Eltville, Tyskland, den 11. december 1994, gav Jonathan Tennenbaum nedenstående beskrivelse af Schiller Instituttets infrastrukturprogram, som senere skulle få navnet »Den eurasiske Landbro«:

»Der bor omkring 4,4 milliarder mennesker i Eurasien, tre fjerdedele af jordens befolkning. Befolkningen er koncentreret langs kysterne, de store floder og de hundreder eller tusinder år gamle handelsruter. Faktisk befinder de fleste af Eurasiens storbyer – der er cirka 60 millionbyer – sig langs de tre hovedruter, som forbinder Centraleuropa med befolkningscentrene i de vestlige, centrale og østlige dele af Asien. Omkring en fjerdedel af hele Eurasiens befolkning, mere end halvdelen af dets industriarbejdere og cirka 70 procent af bybefolkningen, bor indenfor 50 kilometers afstand fra disse hovedveje, i det vi kalder »udviklingskorridorer«. Disse er lange bånd af landområder, cirka 100 km brede, som vil blive direkte påvirket af transporten af gods og personer langs de primære infrastrukturruter.

Tænk på dem, som de store arterier i menneskets krop. Fra disse pulsårer løber der sekundære og tertiære korridorer, som når ud i hele det eurasiske økonomiske »væv«, dets husholdninger og arbejdspladser. Derefter ser vi på husholdningernes, landbrugets og industriernes behov. Hvad behøver de af energi, vandforsyning, forskellige produkter og tjenesteydelser, både per indbygger og per kvadratkilometer, hvis de skal kunne fungere på det teknologiske niveau, der er nødvendigt for at oppebære 7-10 milliarder mennesker i de første årtier af det 21. århundrede? For at tilvejebringe alt dette til Eurasiens økonomi-

Med Schiller Instituttets forslag til en Eurasisk Landbro vil hele Det eurasiske Kontinent med moderne kommunikations-, energi- og transportteknologi ud til selv de fjerneste egne af kloden ved etoglinier, der med 500 km/t vil bringe passagerer og gods fra by til by. I hele menneskeheden vil der ske en øgning i samfundenes fysisk-økonomiske tæthed. Folk har vandret fra land til by. Men med Landbroen vil vi være i en ny fase i menneskehedens historie.

ske »væv« behøver vi frem for alt en meget effektiv infrastruktur.

Så, det vi gør er at tage de mest avancerede

teknologier, der er tilgængelige i dag, samt nye teknologier på et endnu højere niveau, som vi vil udvikle, og bruger dem til at

URASISKE LANDBRO

ed dets 4,4 mia. indbyggere integreres gennem et net af infrastrukturkorridorer, som bringer as største landmasse. Landbroens rygrad vil være et stort sammenhængende net af magnetstværens historie har den økonomiske udvikling været præget af økonomisk fremgang forbundet til Den eurasiske Landbro vil vi for første gang lade byen vandre til mennesket. Dermed indleder

Til venstre ses et transrapid maglevtog på sin rute mellem Shanghai og Shanghais store internationale lufthavn Pudong. Den 30-kilometer lange rute tilbagelægges på 7 minutter og 20 sekunder med en tophastighed på 431 km/t.

Til højre ses et tværsnit af maglevsystemet. Et maglevtog "hænger" i magnetfeltet mellem skinnerne og togets kraftige magnet. Der er ingen fysisk kontakt mellem tog og baneløse. Dermed elimineres vibrationer, friktion og slitage. Samtidig vil både fremdrift, opbremsning og stabilitetskontrol ligge i hele togets længde. Det gør en maglevbane langt mere behagelig at rejse med, og langt billigere i daglig drift end konventionelle tog. Med en tophastighed på over 500 km/t vil maglevtog for alvor kunne konkurrere med flytransport, selv over meget lange afstande.

opbygge en ultramoderne infrastruktur m.h.t. transport, energi, vand, kommunikation, sundhedsvæsen og uddannelse i disse korri-

dorer. Vi gør det dirigistisk. Vi bruger de nationale regerings mulighed for at skabe kreditter og ansætte store dele af arbejdsstyrken

i statsfinansierede projekter, som øger den nationaløkonomiske fysiske produktivitet.

Hovedpunktet og rygraden af programmet er et 100.000 km langt eurasisk jernbanenet til transport af gods og passagerer med høj hastighed. Det indebærer en gennemgribende sanering og modernisering af de jernbane-forbindelser, der allerede findes i mange af korridorerne, så de bliver elektrificerede og to- eller firesporede. Dertil kommer anlæggningen af nye linier, som kan operere ved hastigheder på 150-160 km/t for godstransport og 200-350 km/t for hurtig persontransport. Samtidigt anlægges i de tættest trafikerede korridorer magnetstvævetoglinier baseret på den første generation af magnetstvævetog. Det vil senere blive fulgt af et vidtrækkende netværk af magnetstvævetog, baseret på anden og tredje generations teknologier, som også vil være velegnede til godstransport ved høje hastigheder. Disse jernbane- og magnetstvævetognet vil stå for størstedelen af den transkontinentale, langdistancegodstransport i det næste århundredes første årtier.

Det andet hovedpunkt i programmet er store vandprojekter, som skal forhindre oversvømmelser og sikre vand til forbrug og overrisling, forbedring og nybygning af havneanlæg og en modernisering og udvidelse af de indenlandske vandveje i hele Eurasien.

Dette vil bl.a. skabe grundlag for en gigantisk udvidelse af søhandelen i de kommende årtier i det Indiske Hav og Stillehavsområdet. Det har selvfølgelig afgørende betydning for USA's vestkyst og for den amerikanske økonomi som helhed.

Det tredje hovedpunkt er udvidelsen af energiproduktionen og distributionsnettet, som hovedsageligt vil blive koncentreret langs de samme udviklingskorridorer. Her er nøglen elektricitet. For at nå op på det samme elektricitetsforbrug i husholdningerne og industrien som industrilandene, skal Kina alene øge sin elektricitetsproduktion med mere end 1.800 gigawatt – 12 gange den nuværende produktion! Indien behøver mere end 1.000 gigawatt. For hele Eurasien drejer det sig om 5.000 gigawatt. Det er omtrent fem gange den samlede elektricitetsproduktion i alle de europæiske og asiatiske lande. Faktisk vil behovet for elektricitet endda hurtigt stige endnu mere og være flere gange større i midten af det næste århundrede.

Det fjerde hovedpunkt i vores program for en »Ny Silkevej« er anlæggelsen af nye byer. Over de næste 50 år vil der blive bygget tusinder af nye byer med 300.000-1.000.000 indbyggere. De fleste af dem i forbindelse med de primære infrastrukturkorridorer. Vi behøver 1.000 nye byer bare i Kina. Mange af dem vil være byer af en ny meget effektiv type kaldet »nuplexer«, som bruger kernereaktorer til at producere elektricitet og varme til et helt by- og industricenter, som er omgivet af intensiv landbrugs- og gartnerivirksomhed. Disse byer anlægges »nede fra og op«. Den grundlæggende infrastruktur, dvs. energi, vand, affald, kommunikation, offentlig transport, automatiseret post og godsudbringning, af- og tilkørsler til hovedveje osv. installeres alt sammen under jorden, lag på lag og med fri plads ovenover til udvidelser og teknologiske forbedringer, efterhånden som byen vokser. Og ovenpå alt dette bygger vi så byen.

Det afgørende er, at gennem anlæggningen af »en perlekæde« af byer langs udviklingskorridorerne, får vi den største tæthed af energi, transport, vandforsyning, uddannelse og sundhedsvæsen til den mindste pris per indbygger. Kun på denne måde kan vi opnå de produktivitetssøgninger, der er nødvendige for at sikre menneskehedens fremtid i det 21. århundrede.«

Danmarks maglev-H

I modsætning til det øvrige Europa har der efter Berlin-murens fald i november 1989 været en ganske imponerende opbygning af

den indenlandske infrastruktur i Danmark. Sammenligner man med de forslag til en udbygning af det danske transportnet, som Schiller Instituttet fremlagde i marts 1990 i forbindelse med programmet »Paris-Berlin-Wien-Trekanten: Et Verdensøkonomisk Lokomotiv«, står hovedparten af projekterne i dag som hårde fysiske realiteter. Det landsdækkende motorvejsnet er stort set udbygget, som foreslået, og jernbanenettet er, lidt forsinket på grund af unødige besparelser i bevillingerne til Banedanmark, på vej til at kunne bære den hurtigtogsstrafik, som Schiller Instituttet dengang forudsagde, ville være en forudsætning for et moderne, landdækkende jernbanenet. Og havde den italienske industrikoncern Ansaldo Breda leveret IC4-togene til tiden, ville vi allerede i dag have haft et hurtigtogsnet, der med transporthastigheder over 200 km/t kunne have gjort indenrigsflyvningen til en saga blot.

Perlerne i vor tids moderne danske infrastruktur er naturligvis de to gigantprojekter: Storebæltsforbindelsen og Øresundsbroen, og havde det ikke været for et ulideligt tysk politisk fodslæb, ville også det tredje gigantprojekt, forbindelsen over Femern Bælt, for længst været færdiggjort og taget i brug. Som det vil fremgå af det nedenstående, kan forsinkelsen af Femern-forbindelsen dog udnyttes til for alvor at fremtidssikre det danske transportnet.

Øresundsbroen har helt på sin egen måde udløst en positiv infrastrukturudvikling i hovedstadsområdet. Mens trafiktallene på selve broen kun langsomt er ved at indhente de oprindelige optimistiske prognoser, har de tilknyttede landanlæg, i særdeleshed udbygningen af lufthavnen og opbygningen af Metroen, skabt en almen politisk forståelse for nødvendigheden af moderne infrastruktur. Gennemføres de planlagte udvidelser af Metroen sammen det nye gigantprojekt, Havnetunnelen, vil København om få årtier stå med en af verdens mest moderne storbyinfrastrukturer.

Storebæltsforbindelsen er dog det bedste eksempel på, hvordan et infrastrukturprojekt på afgørende vis kan ændre et lands eller et områdes økonomiske vækstbetingelser. Fra det øjeblik broen åbnede den 1. juni 1996 fordobledes den øst-vest-vest-øst-gående trafik i Danmark. Med ét slag øgedes landets fysisk-økonomiske tæthedsgrad betydeligt. Danmark blev transportmæssigt set lige så lille, som det altid havde været rent geografisk. Igen, kunne man egentlig sige. For engang var transport af personer og varer langt hurtigere og sikrere med skib end med hestevogn og oksekærre ad hullede skov- og landeveje. Dengang var Danmarks særegne geografi med mange øer og kyster en nationaløkonomisk fordel. Det ændredes dramatisk med den moderne industrialder og jernbanens fremkomst. Op til åbningen af Storebæltsforbindelsen var transporttiderne i Danmark uhensigtsmæssigt høje, landets minimale geografiske udstrækning taget i betragtning.

Schiller Instituttets forslag til en Eurasiske Landbro, der udstrækker moderne transportinfrastruktur til alle egne af Det eurasiske Kontinent, skal økonomisk set betragtes som et multiplum af Storebæltsbroer. Nøjagtig som forbindelsen over Storebælt har øget den fysisk-økonomiske tæthed i Danmark, vil landbroens omfangsrige net af transport- og infrastrukturkorridorer øge den samlede fysisk-økonomiske tæthed for hele kontinentet. Men over så store afstande vil transporttiden for alvor spille en rolle. Graden af økonomisk integration vil direkte afhænge af graden med hvilken, man kan reducere transporttiden. Derfor må den allernyeste teknologi indtage en central position fra starten.

Hovedpulsåren i de infrastrukturkorridorer, som Schiller Instituttet forestiller sig skal strækkes ud til alle egne af Det eurasiske Kontinent, vil sandsynligvis blive magnetstvævetog, kaldet maglev. Første generati-

on maglevtog kører allerede i dag i Shanghai, og fragter hver dag passagerer mellem den indre by og Shanghais store internationale lufthavn Pudong. Den 30 kilometer lange strækning tilbagelægges på kun 7 minutter og 20 sekunder, og tophastigheden når i daglig drift op omkring 431 km/t. Under prøvekørsler har Shanghais Transrapid, som den kaldes, uden besvær nået hastigheder over 500 km/t, og udbygges transrapid-linien til andre byer i Kina ventes hastighederne på de lange strækninger at kunne øges yderligere.

Danmark skal naturligvis også kobles på et europæisk maglevnet, når den vestlige del af Den eurasiske Landbro bliver opbygget. Samtidig er det netop samme form for transportteknologi, vi under alle omstændigheder måtte tage i anvendelse, hvis vi havde ønske om at tage endnu et skridt fremad og øge den danske fysisk-økonomiske tæthed til et niveau højere end det, vi så succesrigt opnåede med Storebæltsforbindelsen, Øresundsbroen og det landsdækkende motorvejs- og jernbanenet. Med et fuldt udbygget dansk maglevnet, formet som en moderne udgave af det gamle »motorvejs-H«, der i vest strækker sig sydover fra Aalborg til Hamborg, fra Århus direkte øst via en ny Kattegat-forbindelse over Samsø og Kalundborg til København og et østligt ben, der samtidig bliver det øvrige Skandinaviens bindeled sydover, og som går fra Hamborg over Lübeck via en ny Femern Bælt-forbindelse til København, videre til Helsingør, hvor en ny Helsingør-Helsingborg-tunnel bringer linien videre til Sverige, hvor den deler sig med retning mod henholdsvis Oslo og Stockholm.

Med et nyt transportnet, der allerede i første generation kan bringe hastigheden op i nærheden af 500 km/t, vil de danske transportdirt pludselig blive ufatteligt korte. Med en Helsingør-Helsingborg-tunnel og nogle få stop undervejs, vil de 560 km til Stockholm kunne tilbagelægges på 1 time og 15 minutter. Med stop i Göteborg bliver rejsetiden for de 530 km til Oslo endda en smule kortere, måske 1 time og 10 minutter. Til Hamborg over en Femern Bælt-forbindelse vil de 310 km kunne tilbagelægges på bare 40 minutter, og skal man i stedet til Berlin, bliver den samlede strækning godt 500 km, og rejsetiden fra centrum til centrum bare lidt over en time.

Indenrigs vil transrapidnettet gøre Danmark mindre end nogensinde. Med en Kattegat-forbindelse over Samsø vil der kun være 280 km fra København til Aalborg, og med 500 km/t og et enkelt stop i Århus vil det tage knap 45 minutter. Det er hurtigere end at tage S-toget fra hovedbanegården til Ølstykke.

Men det største ikke-lineære bidrag til et sådant faseskifte i den danske fysisk-økonomiske tæthed vil være integrationen af landets to største byer København og Århus. Med en

Skal vi bringe Danmarks fysisk-økonomiske tæthed op på et endnu højere niveau, end det vi så succesrigt gjorde med 90'ernes store infrastrukturprojekter, anført af Storebæltsforbindelsen og Øresundsbroen, må vi over de næste 25 år bygge et landsdækkende net af magnetsvævetoglinier. Med en rejsetid mellem Århus og København på bare 25 minutter vil Danmarks to største byer hurtigt smelte sammen til én stor metropol. Man kan bo i Højbjerg og arbejde i Høje Taastrup eller bo på Østerbro og gå til koncert i Musikhuset. Ja, faktisk vil det meste af landets blive som en forstad til Århus-København. Med en rejsetid fra Aalborg til København på bare 43 minutter er det intet problem i at bo i Vejgård og arbejde på Vesterbro.

afstand i lige linie over Kalundborg og Samsø på bare 180 km, og en rejsetid med et maglevtog på 25 minutter, vil Danmark pludseligt stå med én sammenhængende metropol, der kan integrere hele den danske økonomi i en grad, ingen anden industriel nationaløkonomi kan matche. Over tid vil arbejdsmarkedet i København og Århus med forstæder vokse sammen som en organisk enhed. Man vil uden besvær kunne bo i Højbjerg og arbejde i Lyngby, eller bo på Frederiksberg og arbejde i Skejby. Man vil kunne tage én forelæsning på Århus Universitet om morgenen og deltage i et projektarbejde på Københavns Universitet ved middagstid og nå hjem til kollegiet i Århus til aftensmaden. Og det samme gælder såmænd også, hvis man bor i Aalborg. Med blot 15 minutter til Århus og knap 45 minutter til landets hovedstad kan man godt bo i Vejgård og arbejde på Vesterbro.

Med en direkte linie mellem København og Århus over Kalundborg-Samsø kunne Odense og Fyn godt komme til at føle sig

lidt udenfor. Men allerede med Storebæltsforbindelsen begyndte integrationen mellem Odense og København, og med de kommende IC4-tog vil rejsetiden til både Århus og København komme under én time. På sigt vil der dog også komme transrapid til Fyn, naturligvis. En løsning kunne være en linie fra Odense nordover til en station på Samsø.

Et fuldt udbygget dansk »maglev-H« vil bestå af cirka 635 km dobbelt magnetbanespor indenfor landets grænser. Hvis anlægsomkostningerne skulle være de samme som for Shanghais transrapid, ville den samlede pris for hele nettet blive i omegnen af 150 mia. kroner. Men med mange gange flere sporkilometer vil anlægsprisen per kilometer naturligvis falde, så det samlede sporarbejde vil nok kunne færdiggøres for 100-125 mia. kroner.

Hertil kommer de tre store anlægsarbejder: Femern Bælt-forbindelsen, Kattegat-forbindelsen og Øresundstunnelen Helsingør-Helsingborg. Den 19 km lange forbindelse over Femern Bælt er allerede projekteret til en samlet pris på ca. 32 mia. kroner, mens en boret tunnel under Øresund, ca. 5 km lang, sandsynligvis vil ligge omkring 15 mia. kroner.

Kattegat-forbindelsen vil bestå af en ca. 21 km lang tunnel fra Røsnæs lige nord for Kalundborg til Grydenæs Odde på Samsø, og videre derfra via 25 km lavbro til Hov sydøst for Odde. Samlet pris for de 46 km vil ligge omkring 40 mia. kr.

Schiller Instituttets foreslår altså, at Danmark over de kommende 25 år opbygger et landsdækkende, hypermoderne magnetsvævetognet til en samlet pris på ca. 200 mia. kr. Finansieringen fordeles løbende over en periode på 50 år, så nogle af anlægsudgifterne forlængst er betalt, når de sidst opførte projekter tages i brug. Og skabelsen af de nødvendige kreditter ville slet ikke have været noget problem, hvis Danmark sammen med det øvrige Europa havde indført samme statskreditsystem, som Alexander Hamilton konstruerede for det nyfødte USA umiddelbart efter Den amerikanske Revolution (se også

Lyndon LaRouches artikel). Det gjorde vi desværre ikke. I stedet bevarede vi et system med alt for magtfulde private banker, organiseret omkring nationale centralbanker, der i flere tilfælde fik det misvisende navn »nationalbank«. Danmarks Nationalbank er en centralbank, og ikke en nationalbank. I hvert fald ikke i den betydning, som lå i oprettelsen af USA's første nationalbank i 1791.

Derfor kan vi gøre én af to ting:
1) Danmark stiller sig spidsen for indførelsen af hamiltonske nationalbanker på europæisk plan, ved selv at omdanne nationalbanken til en egentlig nationalbank i ordets oprindelige betydning. Det ville være at foretrække. Kan der ikke skaffes det nødvendige politiske flertal herfor, kan man i stedet skaffe finansieringen på følgende måde:

2) Der oprettes et »Dansk Maglevselskab« med Storebæltsselskabet og Øresundsselskabet som forbillede. Men med én meget væsentlig modifikation: Hovedparten af lånefinansieringen skal lægges over statsbudgettet og ikke på »brugerbetaling«. Ganske vist er Storebæltsforbindelsen en forrygende succes, trods de alt for høje broafgifter, hvilket dog ikke helt kan siges om Øresundsbroen, men anlægsudgifterne for et landsdækkende maglev-tognet vil være så store, at billetpriserne ved en ren brugerfinansiering vil gøre en rejse til en eksklusiv affære, forbeholdt de allerrigeste. Det ville være en nationaløkonomisk katastrofe.

Da maglevtogets gnidningsløse svæv i skinnernes magnetfelter minimerer det fysiske slid og holder brændstofudgifterne på et minimum, er et maglevnet dyrere at anlægge, men billigere at drive og vedligeholde, end normal jernbanedrift. Med en dobbeltsporet bane har det også en næsten udtømmelig kapacitet. Den ønskede øgning i landets samlede fysisk-økonomiske tæthed, og den fulde samfundøkonomiske gevinst ved at flytte transport fra landevejene over på maglevnettet, opnås kun, hvis en stor del af befolkningen benytter det nye transportnet. Det sikres bedst gennem at holde billetpriserne attraktivt lave og gøre maglevnettet til den mest benyttede og foretrukne transportform. Hvem ville køre i bil fra Århus til København, hvis man for 150 kr. kunne være der på 25 minutter med maglevtoget?

Køreplan					
MD MAGLEV Danmark					
Linie A					
København H - Århus - Aalborg					
Linie A+					
København H - Århus - Aalborg					
A A+					
(Alle hverdage mellem 06:00 - 01:00)					
København H: Afg.	06:15	06:45	06:00	06:30	
Høje Taastrup: Ank.: Afg.: 06:21 06:22	06:51 06:52	06:06 06:07	06:36 06:37		
Roskilde: Ank.: Afg.: 06:27 06:28	06:57 06:58				
Holbæk: Ank.: Afg.: 06:35 06:36	07:05 07:06				
Kalundborg: Ank.: Afg.: 06:46 06:47	07:16 07:17				
Samsø: Ank.: Afg.: 06:57 06:58	07:27 07:28				
Århus Syd: Ank.: Afg.: 07:10 07:13	07:40 07:43	06:25 06:28	06:55 06:58		
Brabrand: Ank.: Afg.: 07:15 07:16	07:45 07:46				
Mundelstrup: Ank.: Afg.: 07:17 07:19	07:48 07:49				
Hadsten: Ank.: Afg.: 07:22 07:23	07:52 07:53				
Randers: Ank.: Afg.: 07:26 07:27	07:56 07:57				
Hobro: Ank.: Afg.: 07:34 07:35	08:04 08:05				
Aalborg: Ank.	07:46 08:16	06:43	07:13		

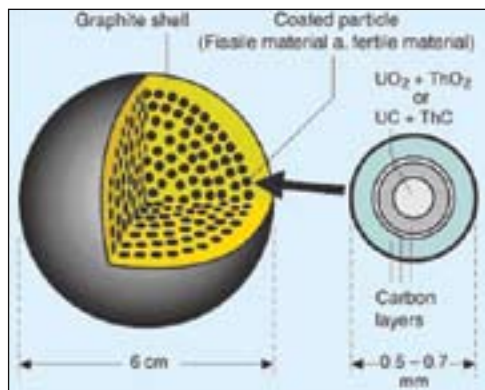
KERNEKRAFT: Fuld kraft frem

»Pebble Bed Modular Reaktor« (PBMR)

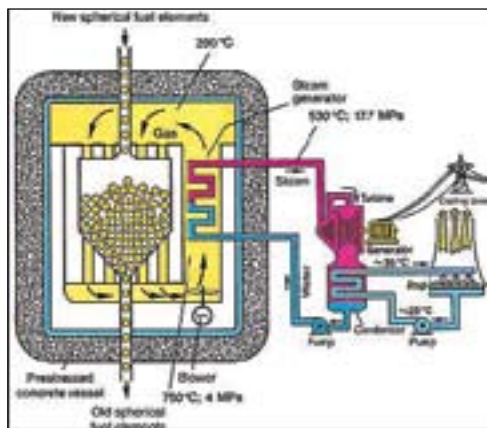
Den helt fundamentale fordel ved PBMR's design er, at en nedsmeltning simpelthen er en fysisk umulighed. Måden, hvorpå brændelseskuglerne er designet på, gør, at den kritiske masse aldrig nogensinde vil kunne opnås. Skulle strømmen af helium f.eks. ophøre, vil temperaturen i reaktoren stige lidt og derefter stabilisere sig på et uskadelig leje helt uden indgreb udefra.

Afrikas eneste atomkraftværk, Koeberg-kraftværket på Den atlantiske Kyst ved Capetown, Sydafrika. Her vil Sydafrika bygge en PBMR-reaktor.

De revolutionerende brændselelementer i en PBMR-reaktor; små kugler af uran-235 og thorium støbt ind i moderatoren, så det tilsammen danner en kugle på størrelse med en tennisbold.

PBMR-reaktorens brændsel består af tusindvis af kugler, som passerer ind og ud i en jævn strøm. Her er et alternativt design, hvor opvarmet vand driver turbinen.

Økonomi er en fysisk proces. Energiforsyningen er en helt vital del af et moderne samfund, og den må og skal være i konstant udvikling, for at samfundet kan fungere på længere sigt.

Vi mennesker er ikke ligesom dyr dømt til at tilpasse os vore omgivelser for at overleve. Vi gør det stik modsatte: nemlig at tilpasse omgivelserne til vore behov. Igennem vores unikke evne til at forstå stadig større dele af universet og dets vidundere, har vi igennem hele vores historie langsomt men sikkert brugt naturen til vores fordel. Det er naturligt for os. Sådan er vi skabt, og sådan bliver vi nødt til at gøre for at overleve.

Desværre har de sidste fyrrer års historie budt på et lidt andet menneskesyn her i den vestlige verden. Hvad der burde være vores store velsignelse er i stedet blevet prædikeret som vores forbandelse. Fremskridt er ikke nogen selvfølge mere, og vi har bevidst fravalgt den teknologi, der skulle sikre vores fremtid.

Der er ikke noget, der har lidt hårdere under denne vrangvendte selvforståelse end kernekraft. Modstanden i store dele af den vestlige verden grænser nærmest til det religiøst fanatiske, der er renset for alt fornuft og åbenhed. De fleste mennesker ved ikke meget om kernekraft andet end de skøre dommedagsforestillinger, de er blevet tvangsfodret med igennem medierne og desværre også vores uddannelsessystem.

Det er på tide, at vi vågner op og spørger os selv, hvorfor vi skal sige nej til en højteknologisk, supereffektiv, ren og 100% sikker energiforsyning, og i stedet trækkes rundt med århundrede gamle teknologier som kul, olie, naturgaskraftværker og vindmøller.

Når vi en gang i den meget nære fremtid vågner op fra vores anti-industrielle døs og skal til at genopbygge et industrisamfund på ruinerne fra det globaliserede spekulationscirkus, vi er så dybt begravet i nu, har vi brug for at opgradere vores energiforsyning til noget, der kan klare fremtidens behov. Nye former for kernekraft er ikke blot egnede til at sikre en overgang til den fusionsdrevne økonomi, men er også optimale til opbygning af det, vi kalder udviklingslande, der desværre er blevet nægtet disse muligheder alt for længe.

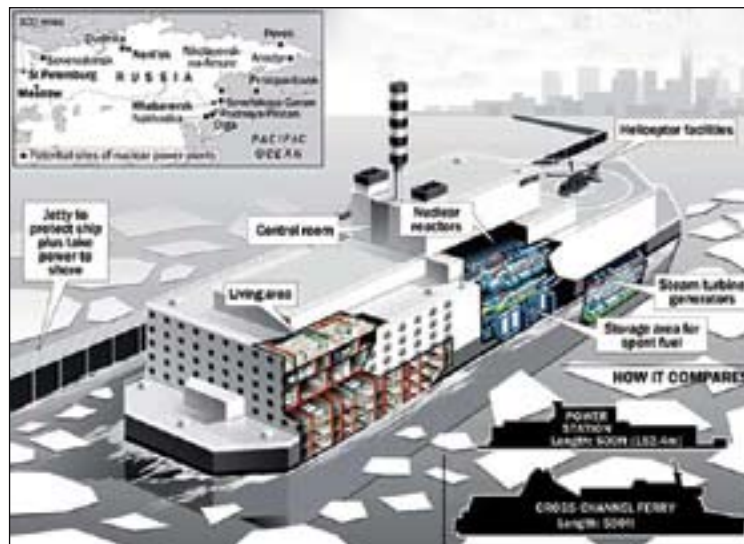
Det reaktordesign vi foreslår, at Danmark skal benytte, er den såkaldte »Pebble Bed Modular Reactor« (PBMR), der allerede blev udtænkt i 1950'erne i Tyskland, som en revolutionerende måde at fremstille absolut sikre og meget effektive kernekraftværker i alle størrelser.

Det revolutionerende ved dette design er, at brændslet er små kugler, der er støbt ind i moderatoren, så det tilsammen danner en kugle på størrelse med en tennisbold. Reaktoren består af tusindvis af disse små kugler, og de passerer ind og ud i en jævn strøm, så

det hele tiden er muligt at holde brændslet frisk og undgå de uproduktive »udskiftningsperioder« på omkring fyrrer dage, som man kender det fra konventionelle værker. Hver gang en kugle passerer ud af reaktoren, afgøres det, om den kan indsættes i processen igen, eller om den har opbrugt sin levetid og skal oplagres.

I stedet for vand som drivmiddel til turbinerne, benyttes her helium, hvilket har mange fordele: Da helium er en ædelgas, vil den umuliggøre enhver form for brand i selve reaktoren, og ligeledes er den umodtagelig for radioaktiv forurening, skulle et udslip af gasen forekomme. Desuden vil reaktoren kunne arbejde ved en meget højere temperatur, hvilket forøger effektiviteten, og en dampekspllosion som i Tjernobyl kan ikke forekomme.

Den helt fundamentale fordel ved dette design er, at en nedsmeltning simpelthen er

Russisk design for et flydende atomkraftværk, som kan sejles ud til hele verden - ideel til udviklingsområder, der desperat har brug for billig og ren energi. I 1979 foreslog LaRouche-bevægelsen i Danmark et dansk/svensk projekt for bygningen af flydende kernekraftværker.

en fysisk umulighed. Skulle strømmen af helium f.eks. ophøre, vil temperaturen i reaktoren stige lidt og derefter stabilisere sig på et uskadelig leje helt uden indgreb udefra. Måden hvorpå brændelseskugler er designet på, gør, at den kritiske masse aldrig nogensinde vil kunne opnås. Det kan også siges mere enkelt: hvad er risikoen for, at det stykke papir, du læser af nu, pludselig eksploderer? Risikoen er nul, for de fysiske principper, der styrer papirets tilstand, tillader simpelthen ikke dette!

I modsætningen til konventionelle kernekraftværker, kræver dette design ikke megen plads. Det optimale er at bygge dem i mindre moduler, så de kan placeres tæt på området, hvor energien skal benyttes. Efterhånden som behovet stiger, kan man nemt tilslutte ekstra moduler. Ligesom at sætte legoklodser sammen.

Dette er specielt en fordel i u-lande, hvor behovet umiddelbart ikke er så stort, og hvor elnettet ikke med det samme kan klare en stor kapacitet over store afstande.

Desuden er der heller ikke behov for store

kølesystemer, så et modul kan placeres alle steder, ikke blot ved havet eller store floder, som vi hidtil har set.

Overskudsvarmen, der bliver produceret, er også ideel til afsaltning af vand og åbner dermed helt nye muligheder for de stadig flere områder i verden, hvor der er mangel på ferskvand.

Billig energi og rent vand er det fysiske grundlag for ethvert samfund og dermed også nøglen til at løse mange af vore andre problemer her på jorden.

Da dette design kom frem, blev det med det samme anset for at være svaret på de problemer, som kendetegnede ældre kraftværker. Tyskland forbedrede konstruktionen i mange år og testede endda et scenario, som tidligere kunne have ledt til en nedsmeltning, og beviste derved påstanden om den revolutionerende sikkerhed. Desværre gik det for programmet som så mange andre højteknologiske projekter her i Vesten: de blev simpelthen lukket ned politisk. Man ville meget hellere have et post-industrielt globalt kasino i stedet for at sikre livsgrundlaget for fremtidige generationer.

Heldigvis er det dog ikke alle lande på kloden, der har mistet alle visioner og har valgt at leve i »nuet«.

Lande som Kina, Japan og Sydafrika tog med begejstring imod dette design og er i skrivende stund ved at lægge den sidste hånd på de første operationelle kraftværker af denne type. Især Kina har netop løftet sløret for overordentligt ambitiøse planer om at bruge dette design og lignende til indenfor årtier at producere mængder af energi, der næsten overgår den samlede energiproduktion fra alle verdens atomkraftværker tilsammen.

Kunne dette ikke være en mulighed for en stadig højtuddannet dansk arbejdsstyrke? Skulle vi ikke forsøge at få lidt liv i vores stolte skibsbyggertradition, inden den forsvinder helt? I januar 1979 foreslog LaRouchebevægelsen i Danmark i programmet »Nuclexbyen – Fra Atomash til Ørestad« et dansk/svensk projekt for bygningen af flydende kernekraftværker på bla. B&W, Hel-

singør Stålskibsværft og værftet i Nakskov. I dag er disse værfter og deres produktionskapacitet en saga blot og de gode, velbetalte arbejdspladser forsvundet. Skal vi ikke gøre noget, før det sidste store skibsværft i Danmark, Lindøværftet, også lukker og slukker? Vindmølleindustrien kunne også omstilles til at være underleverandører til kernetraftsproduktion.

Flydende kernekraftværker er ideelle til at sejle ud til udviklingsområder, der desperat har brug for billig og ren energi. Dette ville være en glimrende mulighed for ikke blot at redde Danmarks snart forliste industri, men også at opgradere den og den danske arbejdsstyrke til det højere niveau, det kræver at bygge kernekraftværker.

Mange vil nok sige, at hvis man eksporterer kernekraft, er det fuldstændig det samme som at give ustabile lande verden over kernetvåben. »Bare se på Iran – man ved aldrig, hvad de kan finde på«.

Nogle vil måske kunne huske et program, der fungerede under Eisenhower og Kennedy, som hed »atoms for peace« eller »atomer for fred«, der netop gik ud på dette. Teknologier blev glædeligt delt med lande, der skrev under på, at de ville benytte dem til fredelige civile programmer. Dette er også kendt som »ikke-spredningsaftalen«. Idéen var, at man gennem fredeligt samarbejde og gensidig økonomisk udvikling ville skabe stabilitet og fred. Den idé er stadig god!

Skal vi ikke også være med, hvor det sker? Skal vi ikke begejstre os selv og andre med videnskab og teknologi, der tegner en lys fremtid for os alle? Bør elektromagnetismens eget hjemland ikke bidrage med andet og mere end forhistoriske vindmøller, boligbobler og medløben på den »uundgåelige« globalisering?

Kernkraft muliggør starten på brintsamfundet!

Vi behøver et teknologisk skifte i verdenssamfundet væk fra fossile brændstoffer som benzin, olie og gas, og over til brint og elektricitet genereret med kernekraft og fusion. Verdens olie- og gasresserver kan så i stigende grad bruges som råstof i den kemiske industri. Ved en intens målrettet indsats, i et tæt globalt samarbejde, kan vi om en 25 års tid beherske den fusionsteknologi, der sætter os i stand til at hente ubegrænsede mængder af energi ud af tungt brint, vi får fra ganske almindeligt

havvand. Samtidigt kan vi ved hjælp af fusionsteknologi skabe nye råstoffsourcer. Men i mellemtiden behøver vi kernekraften.

Den kan både give os rigelige mængder af varme og elektricitet, og samtidig effektivt og billigt producere store mængder brint til at erstatte dieselolie og benzin. I modsætning til olie og gas, skal brint ikke transporteres over lange afstande. Man producerer den simpelthen på sit lokale kernekraftværk. Brinten kan bruges som brændsel i den fremtidige bil-, lastbil- og flytransport. Heldigvis er vi

her i Danmark langt fremme i forskning indenfor brintteknologier. På DTU forsker man både i at lagre brint i »brintpiller«, og studerende har taget patent på brintbrændselscelleteknologi, som netop har indbragt dem verdensmesterskabet i brændstofeffektivitet ved at køre 810 km på en liter brint! Vi skal selvfølgelig øge vores satsning på denne fremtidsteknologi, der vil spille en afgørende rolle for vores og verdens fremtid.

-tg

"Alternativ energi" er intet alternativ

Nogle vil måske spørge, hvorfor vi skal have kernekraft og ikke blot bruge de såkaldte »alternative« energikilder som vindmøller, solfangere og bølgeanlæg, hvor vi jo her i Danmark er langt fremme. Svaret er, at det er for ineffektivt og dyrt.

Ethanoltilsætning til benzinen, der netop nu promoveres ligeså intensivt, som man i sin tid promoverede »alternativ energi«, har pga. sin lave energitæthed samme problem. Produktionen af ethanol kræver mere energi og rent vand, end man får tilbage, når man brænder den af. Den vil desuden beslaglægge store landbrugsarealer, der er bedre anvendt på produktion af mad til de her på jorden, der ikke går mæt i seng hver dag.

Ethanoltilsætning til benzinen kan ligesom »alternativ energi« ikke tilvejebringe den fornødne billige energi til at brødføde 7 milliarder mennesker med en moderne levestandard. Hvis vi i Danmark havde eksporteret flydende kernekraftværker, som en del af et globalt industrielt opbygningsprogram – i stedet for vindmøller – havde vi i dag, 27 år senere, besejret fattigdommen i Den tredje Verden. Med satsningen på vedvarende energi og »tilpasset teknologi« er Afrika og Sydamerika derimod langt fattigere i dag, end de var i 1970'erne.

Vi må stoppe den teknologiske apartheid, og give alle lande muligheden for at høste frugterne af det sidste århundredes teknologiske fremskridt, inklusive brugen af kernekraft. Kun derigennem kan vi sikre en verden med økonomisk retfærdighed og udvikling, uden kaos, terror og krig.

-tg

Pengeseddel fra Weimar-Tyskland i 1923. Efterhånden som priserne steg måtte man tilføje ekstra nuller på pengesedlerne, for at kunne følge med.

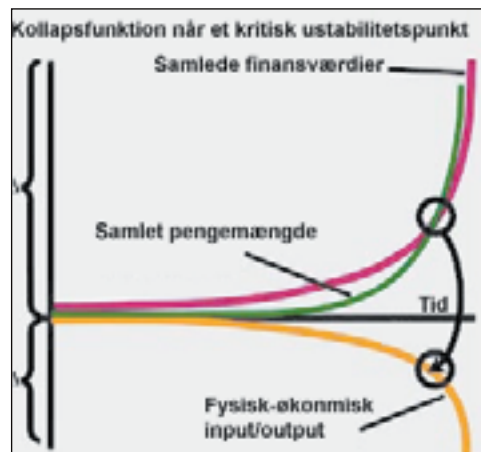
Den typiske Kollapsfunktion

Lyndon LaRouche lavede for en del år siden en pædagogisk fremstilling, af de konsekvenser det har, når man lader de vilde finanskrafter overtage kontrollen med finanssystemet. Den proces vi har set siden Bretton Woods-systemets endeligt i 1971. Modellen kaldte han en »Typisk Kollapsfunktion«, og den har tre kurver.

Den nederste kurve er den »fysiske økonomi«, dvs. infrastruktur (jernbaner, veje, vandprojekter, kloakering, skoler, hospitaler osv.) og produktion (industri, landbrug, fiskeri etc.). I takt med at investeringer fjernes fra denne del af økonomien og overføres til den finansielle sektor og »service-sektoren«, falder den fysiske økonomis andel af den samlede økonomi, både hvad angår »penge«, investeringer og antallet af beskæftigede.

Den midterste kurve, beskriver pengemængden i samfundet. Den stiger, fordi den samlede økonomiske aktivitet, f.eks. målt i form af Bruttonationalproduktet, stiger. Stigningen er ikke drevet af den produktive sektor, der jo falder, men af de stadigt flere

service- og tjenesteydelser – med speciel stor vækst i den finansielle sektor – der er resul-

tatet af transformationen til et »servicesamfund«.

Den øverste kurve beskriver den samlede værdi af finansielle værdier, som er steget endnu hurtigere end den samlede pengemængde.

Jo længere tid der går, desto større spænd er der mellem den fysiske økonomi, der skrumper, og de finansielle værdier, der vokser eksponentielt. Det skaber uundgåeligt en situation, som den vi står overfor i dag, hvor systemet kollapse.

Nogle år senere fremstillede LaRouche et supplement til Den typiske Kollapsfunktion (billedet). Den opstår når regeringer eller centralbanker kraftigt øger pengemængden for at forhindre, at de finansielle værdier falder i værdi. Fordi der er mange penge i om-løb, udsætter man systemets kollaps. Prisen man betaler for udsættelsen er, at når systemet kollapse, er det ikke bare finansboblen som ryger, som det f.eks. skete i 1929, men hele pengesystemet ryger med. Som man så det i Weimar-Tyskland i 1923, og som hyperinflationen i verdens råstofpriser dette forår varsler om, kan ske for dollaren i 2006. Man fik varmen, men har desværre brændt hele huset ned.

-tg

Ugentlige politiske orienteringer på dansk i Radio Schiller på Schiller Instituttet Danmarks hjemmeside:

www.schillerinstitut.dk

vokset ind i himlen. Nu er ballet så bare ved at være forbi.

Verdens centralbanker er, som LaRouches kollapsfunktion forudsagde det, fanget i en dobbelt knibe. Den lave rente og den rigelige kredit har skabt en hyperinflation på finansmarkederne, der truer med at slå over i økonomien som helhed. Olie- og råstofpriseres stigning har i 2006 været på samme kurve, som man så i Weimar-Tyskland i 1923. Derfor må man, for at bremse hyperinflation i pengesystemet, hæve renten og stoppe den likviditet finansboblerne lever på. Hæver man renten og stopper spekulanternes adgang til billige penge, kollapse boligboblen, aktieboblen, råstofboblen etc. Og sidst men ikke mindst: Der vil være store hedgefonde, der går konkurs og kan sætte en dominoeffekt i gang, når de ikke længere kan leve op til deres forpligtelser. Både gennem at banker taber penge de har lånt til hedgefondene, og vi taler om milliarder af dollars, men også gennem et

kollaps i den globale derivathandel.

Det er et valg mellem pest og kolera. I begge tilfælde vil verden gå ind i et ukontrolleret økonomisk sammenbrud. Det er årsagen til at LaRouche og Schiller Instituttet insisterer på at vælge en tredje vej og sætte systemet under konkursbehandling. Det nuværende globale finanssystem, IMF-systemet, må omformes til et Nyt Bretton Woods-finanssystem. Mange finansielle værdier må afskrives, men der vil være et stabilt system til at sikre den fysiske varehandel, som verden er afhængig af, og rammer indenfor hvilke, der kan skabes langfristede kreditter til lav rente for den globale økonomiske genopbygning. Gennem fysisk økonomisk opbygning skaber vi økonomisk vækst, der ikke er baseret på bobleøkonomi, men på at investeringerne giver os et øget fysisk overskud at gøre godt med. Vi er i stand til at brødføde flere mennesker og give dem en højere levestandard. Det er hvad økonomi egentlig går ud på.

Fortsat fra side 3:

Derivater: finanssystemets Viagra valuta der svækkes, eller en rentesats der stiger.

Forløberne til derivater var »futures« og »optioner«, der udbredtes efter at Bretton Woods-systemets faste valutakurser og forordninger, i 1971 blev afløst af flydende, markedsbestemte kurser. De flydende valutakurser betød usikkerhed for f.eks. industri, landbrug og handelsfirmaer, der handlede med udlandet. Derfor opfandt man finansielle redskaber som »futures«, hvor man kunne sælge eller købe fremtidig valuta til en fastsat pris. Så vidste man, hvad man havde at regne med. Senere opstod »optioner«, hvor man købte muligheden til at købe og sælge valuta, obligationer eller andet i fremtiden. Så behøvede man ikke at sælge, men havde en option som en forsikring, i tilfælde af ubehagelige prisforandringer. Disse futures, optioner m.v. begyndte som »forsikringer«, men blev hurtigt spekulationsobjekter man investerede i, på lige fod med valutaer, råstoffer osv.

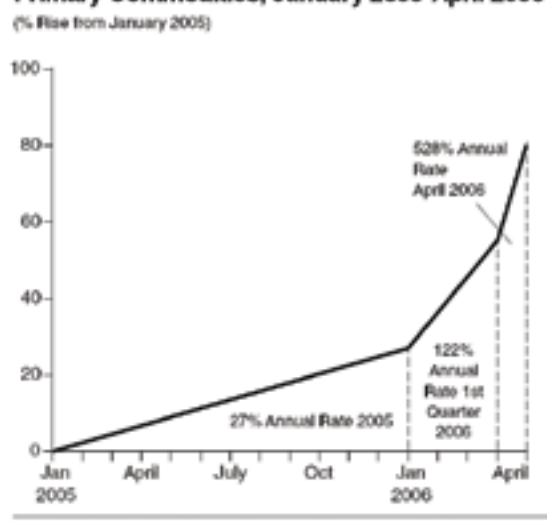
Efter børskrakket i 1987 blev der så tilføjet mange nye friske finansielle instrumenter, som blev kaldt derivater. Banker og finansinstitutioner kunne gennem brug af derivater som »forsikringspolicer« og »risikospredning« frigøre kapital, som man kunne bruge til investeringer eller spekulation. Man kunne tegne derivater, der spekulerede i den fremti-

dige renteudvikling, kurserne på aktier, obligationer, valutaer, råstoffer etc. I USA skete det bl.a. ved udstedelsen af derivater fra de halvoffentlige amerikanske realkreditinstitutioner »Fannie May« og »Freddie Mac«, der i dag holder derivatkontrakter på astronomiske beløb.

Mængden af derivater i det internationale finanssystem er vokset eksponentielt og har været en kilde til risikovillig kapital og likviditet på finansmarkederne. I dag er mængden af gældsforpligtelser i form af derivater vurderet til 2 millioner milliarder dollars (ca. 50 gange verdens samlede bruttonationalprodukt), mange, mange gange større end den samlede værdi af verdens værdipapirer (aktier, obligationer etc.), der igen langt overgår de fysiske værdier, de hviler på. En stor del af derivatmarkedet er ikke som normale værdipapirer underlagt offentligt overblik og kontrol. Man ved derfor ikke, hvem der har hvilke derivater, før den dag regnskabet skal gøres op.

En enkelt spiller på derivatmarkedet kan derfor sagtens samle mange derivatkontrakter på sig, der betaler gode regelmæssige afkast i form af risikopræmier, men den dag regnskabet skal gøres op, være bankerot. Han vil så trække andre »sunde« banker og investorer, der tror de har afdækket de værste risici, med sig i fallitten.

Futures Market Mean Price Inflation for 14 Primary Commodities, January 2005-April 2006 (% Rise from January 2005)

I Løbet af hele 2005 steg futuremarkedets priser på en kurv af 14 af de mest anvendte råvarer 27%. I løbet af første kvartal 2006 steg de samme råvarer, hvad der svarer til en årlig vækstrate på 122%. Alene i løbet af de første 20 dage af april måned var de steget så kraftigt, at selv uden ekstra stigninger i april svarede det til en årlig vækstrate på 528%.

Denne stigning i væksten på priserne er det der kendetegner overgangen til den form for hyperinflation, som fandt sted i Tyskland under sommeren og efteråret 1923.

De 14 råvarer i kurven er: Brent råolie, propan (gas), benzin, HDPE (plast), zink, kobber, aluminium, tin, bly, nikkel, platin, guld, sølv og palladium.

www.larouchepac.com

Lyndon LaRouches seneste udtalelser, skrifter, videoarkiv af tidligere taler.

www.larouchepub.com

Internetside for LaRouchebevægelsens publikationer.

www.wlym.com

Hjemmeside for LaRouches Ungdomsbevægelse LYM

Helga Zepp-LaRouche fornyer sin opfordring til dannelsen af et Nyt Bretton Woods

Helga Zepp-LaRouche

Stifter og formand for Schiller Instituttet i Europa

Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, Helga Zepp-LaRouche, har udsendt en ny appel til verdens politiske ledere om etableringen af et nyt finanssystem, et Nyt Bretton Woods. Allerede i 1997 og igen i 2000 blev lignende opfordringer på Helga Zepp-LaRouches initiativ cirkuleret internationalt og fik støtte fra tusinder af ledende personligheder, heriblandt tidligere statsledere, parlamentsmedlemmer, fagforeningsledere, erhvervsfolk, jurister, kirkeledere, militærfolk m.fl. Nedenstående appel vil blive distribueret over hele verden, og underskrivernes navne vil blive offentliggjort på Internettet og i udvalgte aviser.

»Alan Greenspans nyligt afgåede føderalbankdirektion pyntede åbenlyst på tallene, da den begravede rapporten over M3-penge-mængden, og formålet var helt klart at skjule det faktum, at den nuværende hastighed, med hvilken verdensmarkedspriserne på de primære råvarer stiger, har fanget hele verden i den samme form for »mindste aktion«-lignende hyperinflationskurve, som ramte Weimar-Tyskland i andet halvår af 1923. En sammenligning af de nuværende vækstrater i prisstigningerne på de primære råstoffer med det tilsvarende mønster for Tyskland i 1923 peger på sandsynligheden for, at verdens finanssystem, med den nuværende økonomiske politik i USA og Europa, vil nå et punkt, hvor betalingssystemet bryder sammen, senest i september 2006, hvis ikke tidligere.« Således skrev Lyndon LaRouche i sin prognose den 20. april 2006.

Når Lyndon LaRouche udsender en prognose, vækker det sædvanligvis betydelig opmærksomhed blandt kompetente økonomer og finanseksperter, fordi LaRouche beviseligt er den eneste økonom, der de seneste årtier har fået ret, mens alle hans kritikere er blevet aldeles miskrediteret.

Denne gang ramte hans analyse den politiske elite i Washington og andre steder som en bombe. Det skyldes, at ligheden mellem de accelererende prisstigninger på de vigtigste råstoffer og hyperinflationen i 1923 er så indlysende, at de sædvanlige mekanismer til fortrængning af virkeligheden ikke længere virker.

Lederne af verdens centralbanker er blevet fanget i et dilemma, de ikke kan slippe ud af: Hvis de viderefører Greenspans finanspolitik fra de seneste 19 år, med fortsatte likviditetsudvidelser gennem derivater og bankernes, pensionskassernes og diverse hedge- og kapitalfondes vilde spekulationsaktiviteter, vil konsekvenserne for verdenssamfundet blive katastrofale. De fattigste blandt verdens befolkning vil blive ramt hårdest, og middelklassen vil blive frarøvet dens opsparring. Hvis staten heller ikke længere kan finansiere sine aktiviteter vil hele samfundet synke ned i kaos. Resultatet vil blive et sammenbrud og et tilbagefald til en ny mørk tidsalder.

For at undgå de helt uacceptable konsekvenser for befolkningerne, som et ukontrol-

leret sammenbrud af verdens finanssystem ville udløse, kræver vi, de nedenstående underskrivere, at der her og nu indkaldes til en hastekonference, der skal have til formål at etablere et nyt globalt finanssystem, der har sit forbillede i det system, præsident Franklin D. Roosevelt tog initiativ til i Bretton Woods, 1944.

Vi, de nedenstående underskrivere, henviser desuden til, at Italiens parlament har taget LaRouches forslag op, og i en resolution, dateret den 6. april 2005, opfordret den italienske regering til at tage initiativ til at få samlet »en international konference, på stats- og regeringsniveau, med det formål globalt at fastlægge et nyt og mere retfærdigt finans- og betalings-system.«

En sådan gennemgribende reorganisering er endnu mere påkrævet i dag, end den var dengang, men mulighederne for at føre den ud i livet er også vokset tilsvarende. Det skyldes en af historiens ironier: Da Sovjetunionen begyndte at gå i opløsning i 1991, besluttede den daværende præsident George Bush' neokonservative regering at omdanne den amerikanske republik til et imperium i henhold til »Projektet for et Nyt Amerikansk Århundrede«. Denne »magtdoktrin« hvilede på en hensigtserklæring om, at intet enkelt land, eller gruppe af lande, skulle få lov til at true USA's dominerende stilling, hverken politisk, økonomisk eller militært.

Men nu har de neokonservative i Bush/Cheney-regeringen, med deres amerikanske enegang og en sikkerhedspolitik baseret på præventiv krigsførelse og regimeskifter, fremtvunget og fremskyndet et øget politisk samarbejde blandt landene i Eurasien og i Latinamerika, et samarbejde det ellers ville have taget årtier at opbygge. En lang række statsoverhoveder fra betydningsfulde lande har gjort det klart, at de har besluttet at forsvare deres befolkningers almene vel imod de overgreb, som finansinstitutionerne begår i globaliseringens hellige navn. Derfor er chancerne for at få spørgsmålet om en ny økonomisk verdensorden på dagsordenen større end nogensinde.

Det ville dog være en farlig illusion at tro, at man kunne gennemføre en effektiv reorganisering af verdens bankerotte finanssystem udenom, eller imod, USA. Derfor

erklærer vi, de nedenstående underskrivere, os som tilhængere af et samarbejde med det »virkelige« USA, der er i Den amerikanske Revolutions og Uafhængighedserklæringens tradition, det USA, som er forbundet til navne som Alexander Hamilton, John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt og Martin Luther King, og som i dag er inspireret af Lyndon LaRouche. USA må og skal tage del i et nyt principfællesskab blandt

suveræne republikker, som alle er forbundet gennem deres fælles ansvar for menneskeheden.

For at rette op på de fejltrin, som har været resultatet af de seneste 40 års paradigmeskifte, frem for alt siden præsident Richard Nixons afskaffelse af fastkurssystemet i 1971, som efter Sovjetunionens opløsning ledte til en uhæmmet globalisering og vore dages brutale »gribbekapitalisme«, må vi gennemføre følgende politiske tiltag:

Konferencen for et Nyt Bretton Woods vil således vedtage:

1. Umiddelbar gennemførelse af et fastkursvalutasystem.
2. Forbud imod derivatspekulation gennem en aftale blandt regeringerne.
3. Iværksættelsen af en omfattende reorganisering eller rettere udskydelse af den internationale gældsbyrde.
4. Etableringen af nye kreditlinier ved hjælp af udstedelsen af statskreditter, som foreskrevet af Alexander Hamilton i Det amerikanske Systems tradition, hvilket vil gøre fuld produktiv beskæftigelse mulig gennem investeringer i grundlæggende infrastruktur og teknologisk genopbygning.
5. Fuld udbygning af Den eurasiske Landbro, fundamentet for en genopbygning af verdensøkonomien, der ikke alene vil være en vision for skabelsen af økonomiske mirakler, men også blive en fredsskabende struktur for det 21. århundrede.
6. En ny fredstraktat, i ånden fra »Den westfalske Fred« 1648, der garanterer alle nationers adgang til og udvikling af råstoffer over de næste 50 år eller mere.

Vi, de nedenstående underskrivere, er alle af den overbevisning, at »globaliseringen« med dens brutale gribbekapitalisme økonomisk, finansielt og moralsk har spillet fallit. I dens sted må vi atter sætte mennesket i centrum, og økonomien må først og fremmest tjene det almene vel. En ny økonomisk verdensorden må garantere hele menneskehedens umistelige rettigheder overalt på denne planet.

Underskrevet (Alle underskrifter til dags dato kan læses på www.bueso.de):

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, formand for partiet Bürger-rechtsbewegung Solidarität, Tyskland.

Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark

Skab en ny renæssance Gå med i Schiller Instituttet!

Medlemskab af Schiller Instituttet

(inkl. det månedlige danske nyhedsbrev *Prometheus*):

1 år: 500 kr.

6 mdr.: 275 kr.

3 mdr. 150 kr.

Medlemskab inkl. abonnement på én af følgende aviser:

The New Federalist.

Amerikansk avis, 8-12 sider, udkommer hver anden uge.

Neue Solidarität.

Tysk avis, 12 sider, udkommer hver uge.

Nouvelle Solidarité.

Fransk avis, 16 sider, udkommer hver anden uge.

1 år: 950 kr.

6 mdr.: 500 kr.

3 mdr.: 275 kr.

Et års **studentabonnement** på *EIR Online* ugentlig internetsavis: 200 kr.

Skrifter af Lyndon LaRouche, politiske initativer og økonomiske og politiske analyse.

Skriv, ring eller fax til:

Schiller Instituttet, Sankt Knuds Vej 11, kld, 1903 Frederiksberg C,
tlf.: 35 43 00 33, si@schillerinstitut.dk, fax: 35 43 87 57, giro 564-8408

- ☐ Jeg vil gerne kontaktes af ____ Schiller Instituttet ____ LaRouche Ungdomsbevægelsen
☐ Jeg vil gerne have tilsendt ____ kampagneaviser til uddeling
☐ Jeg vil gerne have tilsendt et prøveeksemplar af Schiller Instituttets nyhedsbrev Prometheus

Navn: _____

Adresse: _____ Postnr./by: _____

Tlf.:(dag) _____ (aften) _____ e-mail: _____

Schiller Instituttet, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33, si@schillerinstitut.dk, fax: 35 43 87 57

GRIB AKTIVT IND I HISTORIEN

– Gå med i LaRouches internationale ungdomsbevægelse!

Af Simon Jensen & Feride Istogu Gillesberg

Verdens tilstand kræver, at de nulevende individer tænker langsigtet og handler på de kommende generationers vegne. Vi lever i en degenereret, småtskåret kultur, præget af egoisme og moralsk forfald. Dens åbenbare mangler udfordrer unge med et åbent sind til at påtage sig ansvaret for fremtiden og gribe ind for at skifte kursen i retningen af sandhedssøgen og retfærdighed.

I sin internet-transmitterede tale fra Washington i september 2005 udtalte den amerikanske statsmand og økonom Lyndon H. LaRouche, at »Finanskrakket, som du har ventet på, er kommet«, og at George W. Bush' dukkefører, vicepræsident Dick Cheney, med sit vedvarende pres for et atomart angreb på Iran, truer med at udløse en ukontrollerbar kædereaktion af asymmetrisk krigsførelse, der vil sprede kaos og krig overalt på planeten.

Disintegrationen af det nuværende håbløst bankerotte finansielle system truer samtlige nationers eksistensgrundlag. Der er en akut fare for, at vi ikke blot oplever en gentagelse af 30'ernes fascisme og nazisme, men en ny mørk tidsalder, som den Europa oplevede efter det 14. århundredes store finanskrak.

Om vi kommer lykkeligt igennem den skæbnesvangre kommende tid og sikrer de kommende 50 års politiske og økonomiske udvikling, afgøres af, om der er unge, tænkende individer, der påtager sig denne mission. Det gør vi i LaRouche Youth Movement (LYM), LaRouches Ungdomsbevægelse, ligesom unge europæere og amerikanere gjorde det under den amerikanske uafhængighedskrig, der skabte et frit og suverænt USA – og indgød verden håb om en fremtid som frie selvstændige borgere, ikke slaver for et feudalt oligarki.

I LYM vægter vi skabelsen af en fremtid for verdens nulevende befolkning og de kommende generationer højere end vores egen karriere og ambitioner.

LYM's begyndelse i USA

I de seneste årtier har Lyndon LaRouche, først med unge studerende fra 60'ernes ungdomsoprør i organisationen ICLC og derefter med Schiller Institutet fra 1984, kæmpet for at skabe en ny, retfærdig økonomisk verdensorden, og få genoplivet Franklin D. Roosevelts politik i USA. I erkendelse af at ingen politisk bevægelse har en fremtid uden en ungdomsbevægelse, der både mobiliserer nutiden og sikrer et fremtidigt politisk lederskab, skabtes med LaRouches hjælp en ungdomsbevægelse i Los Angeles, Californien, i 2000.

I takt med at den voksede til, både intellektuelt og antalsmæssigt, greb LYM mere og mere kraftfuldt ind på de amerikanske uddannelsessteder, på gader og torv, og i det amerikanske politiske liv. I sommeren 2004 indvandede 100 medlemmer af LYM i Det demokratiske Partis partikonvent i Boston, der skulle vælge den demokratiske præsidentkandidat og fastlægge partiets valgprogram. Kredse i Det demokratiske Parti omkring finansmanden Felix Rohatyn og Democratic Leadership Council, der hader Roosevelt-traditionen og Lyndon LaRouche, forsøgte at forhindre en politisk debat og sørge for, at partiet fortsat blot ville være en billig kopi af det republikanske.

I direkte samarbejde med LaRouche greb de 100 medlemmer fra LYM ind i diskussionen i Boston. De var overalt. De stod udenfor konventet og sang Bachs motet Jesu Meine Freude. De var på hotellerne, sang skæge politiske sange i metroen og delte pamfletter ud på partikonventet. Overalt var de tilstede og diskuterede de store påtrængende og forsømte problemer, som specielt de fattige og svage i USA har, og som ikke var med i den officielle diskussion på konventet. Titusinder kopier af LaRouches programforslag for par-

tiet blev delt ud og læst.

Som et resultat af LYM's indsats mente mange i Det demokratiske Parti, inkl. ledende folk som f.eks. den tidligere præsident Bill Clinton, at Det demokratiske Parti måtte skifte kurs og begynde at lytte til og samarbejde med LaRouche og LYM. Kerry-kampagnen begyndte derefter så småt at kæmpe, men desværre for lidt og for sent i valgkampen. Bush kunne tiltuske sig en ny præsidentperiode.

LYM vokser ud i verden

Men LaRouche og LYM havde fået placeret sig som Det demokratiske Partis hjerte og sjæl, som det senere skulle vise sig, da LYM var de eneste, der forsøgte at forhindre Arnold Schwarzeneggers magtovertagelse i Californien, og bagefter inspirerede Det demokratiske Parti til med held at stoppe Bush-administrationens forsøg på at privatisere Social Security, den offentlige amerikanske sygesikring og folkepension.

Siden er LYM vokset og har spredt sig i USA og resten af verden. Den opererer over hele USA fra kontorer i San Francisco, Seattle, Houston, Boston, Detroit og Washington D.C. Der er også medlemmer i Mexico, Argentina, Filippinerne, Australien, Frankrig, Tyskland, Sverige og her i Danmark.

I Californien sidder LYM-medlemmer i dag på tillidsposter i Det demokratiske Parti og har dannet »The F.D.R. Legacy Club«, Franklin D. Roosevelts Mindeklub, for at bringe Det demokratiske parti tilbage til FDR-traditionen og kampen for at sikre det almene vel. I Texas har Lakesha Rogers fra LYM, på opfordring fra kredse i Det demokratiske Parti, kandideret til formandsposten for Demokraterne i Texas. LYM deltager og intervenserer netop nu aktivt ved Det demokratiske Partis delstatskonventer og mobiliserer i Den amerikanske Kongres for LaRouches forslag til en nødlovgivning, der kan redde den amerikanske bilsektor og reorganisere den til at genopbygge USA's og verdens økonomi.

Værktøjsmaskinekapaciteten i den amerikanske bilindustri er blot en skygge af tidligere tiders formåen, men er et afgørende redskab, hvis drømmen om en ny international "New Deal" skal blive til virkelighed (se *The U.S. Economic Recovery Act of 2006* på www.larouchepac.com).

I Europa har LYM for tiden kontorer i Berlin, Paris og Leipzig. Her i Danmark er LYM at finde på Schiller Institutets kontor, men vi befinder os mest i Berlin og Paris, for her står slaget om Europa lige nu. Det er her det bliver afgjort, om Europa, ligesom i 30'erne, vil vælge en fascistisk løsning på den internationale økonomiske krise, eller om vi følger den Roosevelt-lignende politik, LaRouche har fremlagt for USA og Europa. En Roosevelt-inspireret genopbygningspolitik for verden, hvor Europa via Berlin knyttes til Asien med Den eurasiske Landbro, og hvor det nuværende supranationale EU erstattes af et samarbejde mellem suveræne nationer. Erstatte vi den primitive, dyriske konkurrence med et samarbejde for det almene vel, kan hele verdens

København

Washington

Berlin

befolkning få en ordentlig fremtid. Derfor er vi at finde midt i kampens hede i Berlin.

Politisk lederskab.

»Gid du må leve i interessante tider.« Sådan lyder et urgammelt kinesisk ordsprog, der dårligt kunne passe bedre, end på dagens verden. Katastrofer og sammenbrud af kulturer har tidligere i verdenshistorien ført til perioder med kreativitet og revolutionære, produktive fremskridt. Finanskrakket, der blev udløst i 1340'ernes Europa af Bardi og Peruzzi-bankhusenes sammenbrud, ledte efterfølgende til Den sorte Død, hvor halvdelen af Europas befolkning bukkede under. Til gengæld banede krisen vej for Den italienske Renæssance med tænkere som Nikolaus Cusanus, Leonardo da Vinci, Luca Pacioli etc. De lagde fundamentet for den moderne europæiske nationalstat og skabte derigen-nem det afgørende historiske brud med årtusinders feudaltvælde. Vi behøver ikke at gentage historien. Lad os denne gang undgå den mørke tidsalder og nøjes med renæssancen!

Hvordan uddannes kommende ledere i tider som vores, hvor de eksisterende tanke-systemer og værdinormer har spillet fallit? Kan vi basere os på udenadslære og formelle løsningsmodeller, når traditioner og samfundsmønstre i stigende grad går i opløsning? Hvad vil det egentlig sige at tage politisk lederskab?

LaRouches uddannelsesplan for LYM har til formål at skabe et lederskab af unge, der tager sit liv alvorligt, og tilegner sig kundskab og indsigt om de historiske opdagelser, der ligger til grund for moderne videnskab og fysisk økonomi. Det er en udfordring, der kræver, at man bliver dus med verdenshistoriens største tænkere. Derfor studerer vi bl.a. Platon, Kepler, Leibniz, Gauss, Riemann, Vernadskij og LaRouche. De har alle lavet afgørende opdagelser, der bragte menneskeheden fremad, ud fra en forståelse af, at universet er dynamisk og foranderligt – ikke dødt og statisk, som de fleste af vor tids økonomer, politikere og professorer mener. Vi mennesker er en aktiv og indflydelsesrig kraft i universet.

I takt med at vi i LYM tilegner os ny indsigt, videregiver vi den til vore omgivelser. Vi er både studerende og lærere på en gang. Samtidig ønsker vi at tage ansvar for de nye opdagelser, der er nødvendige for at opretholde og videreudvikle samfundet. Det er i processen af at finde og forstå nye fysiske principper, at vi skaber de teknologier, der er nøglen til at sikre menneskeheden en stadigt forbedret levestandard. Det er

også grundlaget for den fysisk-økonomiske videnskab, LaRouche udfordrer ungdomsbevægelsen til at mestre.

Behersk videnskab og kunst

LaRouche har særligt fremhævet LYM-medlemmernes beherskelse af Carl Gauss' skrift om »*Algebraens Fundamentalsætning*« fra 1799 og Johann Sebastian Bachs kompositionsmetode som grundlaget for en ny renæssance. Beherskelsen af Gauss' skrift indgår i at tilegne sig en rigorøs videnskabelig metode – den form for sokratisk sandhedssøgen, som ligger bag opdagelsen af nye universelle fysiske principper.

Inden for den klassiske kultur er Johan Sebastian Bach grundlæggeren af videnskabelig flerstemmig komposition. Vi arbejder derfor på at mestre bel canto-metoden, dvs. at gennemgå en kreativ opdagelsesproces, hvor vi opnår en selvreflekteret beherskelse af smuk bel canto-sang og Bachs kontrapunktsprincipper. Samtidig bringer vi sangen ud på gaden for at skabe optimisme i befolkningen. I fattige områder, hvor folk har mistet håbet om forandring og en bedre fremtid, uddeler vi store mængder materiale i forbindelse med vores politiske organisering, mens vi, via denne klassiske flerstemmige komposition, kommunikerer idéen om næstekærlighed direkte.

Vi kan ikke løse de problemer menneskeheden står overfor uden at forstå videnskab. Men samtidig behøver vi store og smukke tanker og ideer fra kunsten, der kan nære vores ånd og sjæl og gøre os til hele mennesker. Mennesker, der har den passion og næstekærlighed der skal til, for at vi kan lykkes med at bevæge vore medmennesker og forandre verden og historien. Når vi placerer vores identitet i denne ægte opdagelseskunst og den opofrende næstekærlighed, som har bragt menneskeheden fremad, er vi i stand til at opløfte menneskeheden og sikre en bedre fremtid for de kommende generationer.

Se dig selv som et historisk individ. Kontakt LYM i København (på 25 12 50 33 eller 35 43 00 29) og besøg den europæiske ungdomsbevægelse i Berlin, hvor kampen for Europas og menneskehedens fremtid netop nu foregår.

